

OBSAH

ISTINA

Čas prázdnin	3
Zázrak Jána Ruského	4
Životy svätých	5
Otázky a odpovede	8
Dobrý pastier	9
O odvahe	10
V znamení Božej prítomnosti	13
Zázrak Presvätej Bohorodičky	14
Významné biblické mestá	15
Abba Dorotej	17
Cestami pravoslávia	18
Zo života nášho seminára	20
Kríž a jeho moc	21
Detská stránka	23
Otec Ignatij	29
Z redakčnej pošty	31
Pýtame sa ...	32
Pravoslávna rodina a spoločnosť	35
Pôstné jedlá	37
Varadský Apostol	38
Zo života skupín	40

*Mesačník Bratstva pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS
ročník XIII./2008*

hlavný redaktor: Anna Dercová
zástupca hl. redaktora: Bc. Andrea
Gmotričová
redaktori: Mgr. Zuzana Sadilková, Mgr.
Marián Dercó, Mgr. Viera Pasterová,
Darina Piterová - Bučková, Alexander
Haluška, Zdenko Varga
pokladníčka: Mgr. Anna Kerekaničová
technický redaktor: Marek Kundis
detská stránka: Mgr. Mária Balod'anská,
Bc. Andrea Gmotričová
jazyková korektúra: Mgr. Dana Kojnoková

Vydáva:

*Bratstvo pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS
tel.: 0948 509 980*

**e-mail: istina@post.sk
IČO: 17075947**

S blahoslovením Jeho Vysokopre-
osvietenosti Jána, arcibiskupa
prešovského a Slovenska.

Vychádza 12-krát do roka.
Ročný príspevok 144,- Sk.

*Vaše finančné príspevky posielajte
na adresu redakcie:*

*Bratstvo pravoslávnej mládeže
na Slovensku - SYNDESMOS,
redakcia ISTINY*

*Bayerova 8, 080 01, Prešov,
prípadne na účet Istiny:
10073-7716060/4900.*

Cirkevne schválené.

*Redakcia si vyhradzuje právo
upravovať príspevky v súlade
s učením Cirkvi.*

*Nevyžiadané rukopisy nevra-
ciame.*

„Čokoľvek ste urobili jednému
z týchto mojich najmenších
bratov, mne ste urobili“.
Mt 25,40

Michal Adamiš, Banská Bystrica 200 Sk
Anna Murcková, Stará Ľubovňa 356 Sk

Spasi Vás Hospodi!

Foto na obálke: *Hrob Igumena Ignatia Čokinu*

*Vydávanie je povolené Ministerstvom
kultúry SR pod číslom 2354/2000.
ISSN 1335-6739*

Tlač: GRAFOTLAČ Prešov

Čas prázdnin

Opět nastal krásny čas,
leto my tu máme zas.
Prázdniny nás čekají,
žiacikovia skackajú.

Bez diktátov, školských prác,
voľnosti už máme viac.
Čaká nás len odmena:
oddych až do septembra.

Naučili sme sa toho,
v našich hlavách je už mnoho
zážitkov i vedomostí,
máme viacej skúseností.

No za dobré známky všetky
poďakujeme Božie dietky:
Hospodinovi za školský rok,
že nám dal všetkého dostatok.

Chváľme Boha a aj slávme,
stále Ho my v úcte majme.
Je potrebné, aby nás
blahoslivil v každý čas.

Príjemné a Hospodinom
blahoslovené prázdniny
vám praje redakcia Istiny ☺

Uzdravenie dvoch bratov

V biednom domčeku v meste LIMASOL na ostrove Cyprus panovalo

veľké súženie: dve maličké deti, dvaja bratia, šesť a osem roční, ktorí boli chudokrvní. Rodičia s lekármi viedli neprestajný boj za zdravie chlapcov. Keď sa rodičia popozerali na bledé tváre svojich detí, veľmi sa trápi-
li. Raz im povedali o sv. Jánovi Ruskom – čudotvorcovi, ktorého mošči spočívajú v Grécku. Rodičia sa začali vrúcne modliť. Bol večer a svetlo lampadky osvecovalo bledé tváre detí. „Sv-

jatyj Ioanne“, so slzami šepkala matka kľačiac na kolenách, - „urob tak, aby moje deti vyzdraveli, ja už viac nevydržím. Svjatyj Ioanne, príď nám do nášho domu na pomoc.“ Po modlitbe odišli spať. Ráno, keď rodičia prišli k postieľke detí, ostali v úžase,

lebo tváre detí už neboli také bledé. Zobudili deti a pobrali sa k lekárovi. „No, drahí moji“, povedal, - „brali sme vzorky krvi, nemučte deti.“ Mat-

ka trvala na analýze krvi, a výsledky boli v norme. Viera učinila tento zázrak! Rodičia dali vyrobiť figúrky detí z vosku v životnej veľkosti. Lietadlom pricestovali k sv. moščam sv. Jána Ruského. Celá rodina padla na kolená pred moščami čudotvorca, ďakujúc Bohu a sv. Jánovi. Po ich odchode z chrámu ostali v chráme voskové figúrky ako spomienka na zázračné uzdravenie. Až do dnešnej doby sa tento

dar nachádza v chráme svätého Jána Ruského ako symbol lásky Boha a sv. Jána k človeku.

30.júna 1980

*Z knihy **Slezy Materi** preložila Darinka Piterová-Bučková, študentka 2. roč.
PBF*

*Ovocím ticha je modlitba, ovocím modlitby je viera,
ovocím viery je láska, ovocím lásky je služba
ovocím služby je pokoj.*

Tak ako vie pýcha štedrú Božiu ruku zatvoriť, tak pokora ju vie zas otvoriť.

Trpezlivosť je zbraňou múdrosti.

Nenásytnosť sa nedá uspokojiť, ale zničiť.

pripravila: Zuzka Sadilková

Svätá mučenica Kristína (Christína)

V meste Tír žil vysokopostavený muž Urvan. Bol igemonom, čiže zástupcom rímskeho cisára v tejto oblasti. Mal dcéru, ktorej rodičia dali meno Kristína. Stalo sa tak Božou Prozreteľnosťou, hoci rodičia boli pohanovia. Meno akoby predzvestovalo, že keď dievča vyrastie, stane sa kresťankou, nevestou Christa.

Keď mala Kristína jedenásť rokov, všetci si všimli jej neobyčajnú krásu. Bola taká krásna, že sa jej nikto široko ďaleko nevyrovnal. Otec jej postavil palác veľmi vysoko, aby na ňu nikto nepozeral. Priviedol k nej najlepšie slúžky a na mnohých miestach paláca umiestnil vyobrazenia svojich pohanských bohov zo zlata a striebra. Dcére prikázal, aby sa im každý deň klaňala a prinášala im kadidlo. Mnohí významní ľudia chceli pre svojich synov za nevestu práve Kristínu, ale otec Urvan im vždy odpovedal: „Za nikoho svoju dcéru nevydám, ale venujem ju svojim bohom. Veľmi si ju obľúbili. A teraz bude pannou, aby im navždy slúžila.“

Dievča rástlo rokmi aj rozumom. Pretože Milostivý Boh ju osvecoval

a dával jej rozum, začala prichádzať k poznaniu Pravdy. Pozerajúc na nebo a nebeské svetlá, zo stvorenia spoznala Stvoriteľa a utvrdila sa v nemohúcnosti a nehanebnosti bezduchých idolov. Prestala im prinášať obete a klaňať sa im. Obrátiac sa na východ, hore k nebu, plakala a modlila sa: „Dokedy ešte budú srdcia ľudí zatemnené? Dokedy ich um ostane zatemnený, aby nemohli spoznať pravého Boha?“ Takto rozmýšľajúc začala sa klaňať jedinému pravému Bohu a so slzami

Ho prosila, aby sa jej dal spoznať. Po dostatočne dlhom čase strávenom v pôste a modlitbe sa jej dostalo Božej Blahodate. Zjavil sa jej anjel Boží. Prežehnal ju znamením svätého kríža, nazval ju nevestou Christovou, poučil ju vo viere v Christa Boha a tiež jej zvestoval, že kvôli viere v pravého Boha bude trpieť pri troch

mučiteľoch. Srdce Kristíny sa zapálilo ešte väčšou láskou k Bohu.

Z lásky k Živému Bohu sa prestala klaňať idolom. Po troške ich rozdrobovala na časti a neskoro večer ich vyhadzovala oknom na ulicu. Tam úlomky zlata skoro ráno pozbierali okoloidúci ľudia.

Raz si igemon zaželel vidieť svoju dcéru a pokloniť sa svojim bohom.

Keď vošiel dnu zbadal, že bôžikov tam niet. „Kde sú bohovia?“ Kričal. Kristína však mlčala. Zavolať si slúžky a tie mu povedali o skutku Kristíny. Kristína vyznala vieru v Jedného Pravého Boha, ktorí žije na Nebesiach. Otec sa veľmi nahneval. Dal sťat všetky slúžky a svoju dcéru dal uväzniť. Za Kristínou prišla jej matka a s plačom ju prosila, aby sa vrátila k modloslužobníctvu, ale Kristína ostala pevná vo viere v Pravého Boha a radšej sa zriekla matky ako Christa. Na druhý deň démonským hnedom posadnutý Urvan zasadol na súdnu stolicu a súdil Kristínu nie ako svoju dcéru, ale ako cudziu ženu. Dcéra slúžila Pravému Bohu a otec Satanovi. Začali mučenia pri prvom mučiteľovi. Tak silno ju bili, že jej bolo vidno kosti. Potom ju dali na železné koleso a pálili ohňom. To všetko znášala sv. Kristína od vlastného otca. Božím zázrakom z ohňa, na ktorom pálili svätú Kristínu, vyšľahol obrovský plameň a zasiahol asi tisíc okolo stojacich ľudí. Znova ju uväznili, no tu sa jej zjavil anjel a uzdravil všetky jej rany. Na druhý deň ju mali hodiť do mora. Priviazali jej na krk veľký kameň. Anjel však vo vode kameň odviazal a držal ju tak, že sa zdalo, že chodí po vode. Keď ju priviedli naspäť živú, otec sa veľmi čudoval, no i nazlostil a prikázal ju znova odviesť do väzenia. Mučenia mali na druhý deň pokračovať, ale mučiteľa navštívil v noci anjel smrti.

Novým igemonom sa stal

Dion. Dozvediac sa o Kristíne, začal nový súd. Najprv ju Istivo a milo prehovárал, aby sa vrátila k bohom svojho otca. Vidiac však neoblomnosť svätej panny, došiel vo svojej zúrivosti až k mučeniu. Okrem iného prikázal silno rozpáliť obrovskú panvicu. Hodili na ňu svätú mučenicu. Polievali ju vriacim olejom a smolou. Tak ju nútili pokloniť sa idolovi Apolóna, ktorý stal poblízku. Kristína sa len modlila k Bohu a všetko trpezlivo znášala. Svojou modlitbou rozbila sochu bôžika Apolóna. Keď socha dopadla na zem, rozbila sa na prach a spolu s idolom spadol na zem mŕtvy aj Dion.

Muky svätej neostali bez následku, pretože pozerajúc sa na strádania devy, mnohí uverili v Pravého Boha Isusa Christa.

Prišiel však mučiteľ Julián. Znova sa začal súd i mučenia. Prikázal tri dni rozpaľovať ohromnú pec. Po troch dňoch do nej vrhli svätú Kristínu a zakryli ju. Mučenica v peci pobudla päť dní bez toho, aby sa jej oheň čo i len dotkol. Presne tak ako traja otroci v babylonskej peci. V horiacom väzení spolu s anjelmi spievala chvály Bohu tak silno, že to počuli aj stráže vonku. Keď ju po piatich dňoch vybrali vonku, veľmi sa oslávil Boh kresťanov a idoloslužobníci boli zahanbení. Igemon Julián si myslel, že pôsobila sila mágie. Preto si dal zavolať všetkých čarodejníkov a zaklínačov hadov. Prikázal im, aby priniesli veľké množstvo hadov,

jašteríc a škorpiónov, ktoré by smrteľnými ranami dohrýzli svätú. Hady prišli ku Kristíne, plazili sa po nej, no ani jeden sa ju neopovážil uhryznúť. Hlavný čarodejník stal nablízku a zaklínal hadov, aby uhrýzli svätú devu, no Božím riadením sa hady obrátili proti nemu a privodili mu smrť. Svätá Kristína rýchlo zvolala: „V mene Isusa Christa prikazujem vám, hadom, jaštericiam a škorpiónom,

vráťte sa každý na svoje pôvodné miesto a neškodte nikomu!“ Hady tak spravili. Po nejakom čase čarodejníka svojou modlitbou k Bohu vzkriesila a čarodejník sa stal kresťanom. Julián je dal odrezať jazyk, no Kristína aj po tomto jasne a zreteľne oslavovala Boha na nebesiach. Mučenica zdvihla svoj jazyk zo zeme a hodila ho do tváre mučiteľa. Rovno do očí. „Na, jedz, nečistý, moje údy!“ Vtom igemon oslepol. Nakoniec ju oddali smrti. Vojaci ju prebodli železnými kolmi.

Pán v osobe svätej mučenice zjavil svoju veľkú silu; traja mučiteľia nemohli zniesť hlásanie a vieru svätej služobnice. Nech nám je svätá mučenica Kristína vzorom, ako si vážiť a ceniť vieru v Trojjediného Boha, Otca i Syna i Svätého Ducha. Amiň

Svjataja mučenice Christino moli Boha o nás!

Podľa knihy Žitija svjatych spracoval Alexander.

Prečo sa pravoslávny kresťan nemá zúčastňovať na modlitbách iných vierovyznaní?

Cirkevné ustanovenia a svätí otcovia radia, aby sme sa nezúčastňovali na modlitbách iných vierovyznaní preto, lebo modlitba a bohoslužba každého náboženského spoločenstva je najväčším a najhlbším vyjadrením jeho viery.

Každý, kto sa zjednocuje s niekým v modlitbe, zjednocuje sa, hoci len dočasne, aj s jeho vierou, ktorá je v jeho modlitbe vyjadrená. Ak je táto viera nepravdivá, nie je to pre nás užitočné, ale škodlivé,

pretože nepravda nemôže liečiť ani spasiť. Ak je čiastočne pravdivá a čiastočne nepravdivá, ani to nie je pre nás užitočné, pretože ten, kto má Boha naozaj rád, nechce v Neho veriť trošku pravdivo a trošku klamať, ale túži iba po čistej a pravdivej viere v Neho. Ak je niekomu jedno, akú vieru prijíma, je to ľahostajnosť voči tomu, čo je Boh, pretože Boh je, ako to sám povedal, nielen Láska, ale aj Pravda. Komu je ľahostajná pravda, je mu ľahostajný

Boh a jeho viera je preto iba ľudská, fiktívna a sentimentálna. Nie je to tá viera, ktorá privádza k večnosti. Predstavte si, akí sme mi dnešní ľudia. To, aké máme na sebe tričko, topánky, či akú zubnú kefku používa, nie je jedno skoro nikomu. Skutočne je to tak. Ale to, aká je Božia pravda, je veľmi mnohým, aj takzvaným veriacim, jedno. Ak sa aj dnešní ľudia držia pevne

nejakej viery, veľmi často to ani zďaleka nie je kvôli jej obsahu či pravdivosti, ale z celkom iných, od Boha veľmi vzdialených dôvodov. Skoro každý hovorí: veď Boh je jeden. Ale odkiaľ sme vzali, že právd je veľa?

Alebo nám je to jedno? Nezabúdajme však na slová samotného Boha, ktorý povedal, že len ten Ho naozaj miluje, kto zachováva Jeho slovo a Jeho prikázania. Nech nám Boh pomáha nikoho neodsudzovať, všetkých milovať, všetkým konať dobro a so všetkými spolupracovať, ale iba na dobrých veciach, nie na omyloch.

Jerej Štefan Pružinský, ml.

Jedna osemdesiatročná starenka si spomína na otca Sávva, ako s nimi strávil tri dni v pivnici ich domu, počas ktorých sa neprestajne v noci modlili za ich záchranu. „Vďaka nemu celá naša rodina prežila bez zranenia celú tú hrôzu, aj keď delostrelecké granáty dopadali priamo na náš dvor“. Otec Sávva ako milosrdný Samaritán zbieral ranených partizánov po okolitých lesoch, sám im obväzoval rany a neprestajne slúžil molebny za ich uzdravenie. Len vďaka jeho odvahe sa nám v obci Ladomírová zachovali drahocenné mošči svätých, ktoré nosil pod podriasnikom a vzácne ikony z Athosu, ktoré skryl pred vojakmi.

Po vojne sa staral o vdovy a siroty. Každý deň chodil pešo do Svidníka od domu k domu prosiť a zháňať pre nich trochu jedla a šatstva. Všetky útrapy a povojnové útrapy znášal otec Sávva s trpezlivosťou, starajúc sa v prvom rade o spasenie iných, nehľadiac

prítom na svoje vlastné zdravie. Jeho zdravotný stav sa začal postupne zhoršovať. V roku 1946 ťažko ochorel. Odmietal prijímať stravu a na nohách sa mu začali vytvárať hnisavé rany.

Stále dlhšie a dlhšie začal prebývať v chráme, kde sa dlhé hodiny modlil na kolenách, takže ho ľudia strachujúci sa o jeho zdravie museli často násilu vynášať z chrámu. Postupne prestal komunikovať s väčšinou ľudí, až na zopár jemu duchom blízkych osôb. Ušiel z vonkajšieho sveta a vkročil do Božieho sveta mlčanlivosti a neprestajnej modlitby. Stal sa z neho „jurodivý – blázon pre Christa“. Často ho navštevoval otec igumen Ignatij (Čokina), ktorý ho chcel napodobniť v jeho podvihu jurodivosti, no otec Sávva mu povedal: „Pre teba je to ešte priskoro!“

V takomto podvihu a modlitbe prežil o. Sávva posledné roky svojho života. Od dlhého kľačania v studenom chráme mu premrzli

Pohľad na monastier v Ladomirovej pred zničením.

nohy a rozšírili sa mu hnissavé rany. Všetko však znášal s trpezlivosťou a ani raz nezastonal od bolesti, hoci na jeho tvári bolo vidieť, aké veľké muky musel trpieť. Dva dni pred svojou smrťou nadiktoval otcovi Michalovi Kurjatnikovi svoj duchovný závet: „Prosím, odpustite mne hriešnemu, ak moja smrť spôsobí komukoľvek z mojich príbuzných duchovných detí a bratov spolupastierov žiaľ a trápenie. Pred Bohom som veľkým hriešnikom, ale pred vlasťou a celým slovanstvom som nezhrešil, lebo podľa svojich síl som slúžil spoločnej národnej veci v čase poslednej vojny i po nej. Prosím spolubratov, aby ma pochovali ako mnícha v jednoduchej drevenej truhle medzi bratské hroby a modlili sa za spasenie mojej hriešnej duše...“

Otec Sávva bol veľmi pozorný ku všetkým, ktorí trpeli a zvlášť k chorým deťom. Liečil ľudí modlitbou a najjednoduchšími lekárskymi prostriedkami. Veľmi veľa pracoval, často dlho do noci, až zaspával za pracovným stolom. Najmä nad prípravou detského časopisu *Detstvo a Mladost' v Christu*, ktorého vydávanie mal na starosti. V našich končinách to bol prvý pravoslávny ilustrovaný detský mesačník, ktorý bol určený deťom od ôsmich do pätnástich rokov. Obsahoval životy svätých,

povedky z cirkevnej histórie, básne a rozprávky. Bol to akýsi predchodca (deduško) nášho časopisu *Istina*. Otec Sávva si za svoju obetavosť pri práci s deťmi a mládežou si určite zaslúži veľkú úctu a pozornosť.

Na budúci rok uplynie presne 50 rokov odo dňa, kedy tento dobrý pastier, v nedeľu ráno dňa 13. marca 1949, odišiel k nášmu Stvoriteľovi, kde sa za nás všetkých určite neprestajne modlí.

Otec igumen Sávva bol veľký podvižník, molitveník, pôstnik, učiteľ a hlavne „jurodivý“, ktorý si pre lásku k Christu a k ľuďom strašne veľa vytrpel. Ak niekto z vás niekedy príde do Lodomírovej na jeho hrob zapáliť lampádku na jeho počesť, pomodliť sa a poprosiť o pomoc, nech má stále na pamäti, že „tu odpočíva telo dobrého pastiera, učiteľa a vychovávateľa, ktorý obetoval celý svoj život za svätú Pravoslávnu vieru!“

Vičnaja jemu pamjať!

Pripravil Alexander Omaska.

Keď priviedli Adriána k bezbožnému cisárovi Maximiliánovi, ten sa naň pozrel a spýtal sa: „Či si ešte stále taký nerozumný a chceš mučenícky ukončiť svoj život?“

„Nestratil som rozum, ale našiel som ho a som pripravený zomrieť!“ – znela Adriánova odpoveď.

Cisár sa ho opýtal: „Neprinesieš obeť a nepokloníš sa bohom tak, ako to robím ja a všetci so mnou?“

„Hlupák,“ – odpovedal Adrián, – „sám si zablúdil, prečo aj ostatných vedieš k tomu, aby zablúdili? Nielen sám seba vedieš do záhuby, ale povzbudzuješ aj ostatných, aby sa klaňali bezduchej hmote a opustili skutočného Boha, Tvorcu neba a zeme!“

„Tak ty pokladáš našich veľkých bohov za malých?“ – opýtal sa cisár

„Ja“ – odpovedal Adrián – „ich nepovažujem ani za malých, ani za veľkých, lebo oni sú nič.“

Nahnevaný mučiteľ prikázal, aby Adriána silno bili palicami.

Keď Natália počula, že jej muža začali mučiť, povedala mučeníkom: „Môjho muža začali mučiť!“

Svätí sa začali modliť k Bohu, aby pomohol Adriánovi v jeho mukách. Cisár rozkázal, aby stále opakoval: „Nerúhaj sa bohom!“

Počas toho, ako Adriána bili, hovoril cisárovi: „Keď som mučený za to, že sa rúham tým, ktorí nie sú, aké muky čakajú teba za rúhanie sa Živému a Pravému Bohu?“

„Tak bezočivo a drzo si sa naučil hovoriť od tých klamárov?“ – opýtal

sa cisár.

Mučeník odpovedal: „Prečo nazývaš klamármi učiteľov k spásu a vodcov k večnému životu? Vy ste väčší klamári, ktorí vedú ľudí do záhuby!“

Rozhnevaný Maximilián rozkázal štyrom sluhom, aby Adriána silno bili hrubými kolmi.

Adrián hovoril: „Čím viac ma budeš mučiť, tým mi pomáhaš nadobúdať viac vencov!“

„Zachráň aspoň svoju mladosť,“ – pokračoval mučiteľ, – „a vzývaj bohov! Prečo by si mal tak márne a dobrovoľne zahynúť? Moji bohovia sú veľkí a ja sa zľutujem nad tebou. Veď vidím, ako veľmi trpíš a ako hynie tvoja krása!“

„Neľutujem sa,“ – odpovedal mučeník, – „chcem vydržať až do konca!“

„Poklož sa bohom,“ – prosil ho mučiteľ, – „oni ťa zachránia a ja ti vrátim tvoje postavenie. Nemôžeme ťa porovnávať s tými, ktorí boli s tebou vo väzení, lebo ty si človek vážený a syn významných rodičov. Hoci si mladý, si hodný veľkej cti; títo väzni sú biedni, nízkeho pôvodu!“

„Viem,“ – odpovedal mučeník, – „že ty poznáš môj rod a pôvod; ale keby si vedel pôvod tých svätých a ich bohaté dedičstvo, ktoré očakávajú, prvý by si sa im poklonil a prosil ich o modlitby za seba a vlastnými rukami by si zničil svojich bezduchých bohov.“

Vtedy sa cisár rozhneval ešte viac a prikázal štyrom silným mužom, aby mučeníka ešte viac a silnejšie. Svätého bili dovtedy, pokiaľ sa mu

nepretrhlo brucho a začali z neho vypadávať vnútornosti. Keď to videl učiteľ, prikázal, aby ho prestali biť. Blažený Adrián bol mladý, mal len 28 rokov.

Cisár mu povedal: „Nevidíš, ako ťa ľutujem? Hoci len jedným slovom sa pomodli k bohom a hneď zavolám lekárov, aby ti ošetrili rany a ešte dnes budeš na mojom dvore.“

„Keď mi tak sľubuješ, že zavoláš lekárov,“ odpovedal mučeník, „a návrat na tvoj dvor a hovoríš, že bohovia budú ku mne dobrí, nech povedia svojimi ústami, čo mi chcú dať a aké výhody mi ponúkajú! Keď budem počuť ich slová, pokloním sa im a prinesiem im obeť, ako si to želáš!“

„Ale oni nemôžu hovoriť!“ odpovedal cisár

„Keď nemôžu hovoriť,“ povedal Adrián,

„prečo by som sa mal pokloniť nemým a bezduchým?“

V hneve a zlosti učiteľ opäť prikázal zviazať svätého mučeníka a spolu s ostatnými väzňami ich zavrieť do temnice a určil deň, kedy ich predvedie na súd.

Vojaci odvádzali svätých mučeníkov; jedných ťahali po zemi a tých, ktorí nevládali chodiť, niesli na rukách. Svätého Adriána viedli a znovu zavreli do temnice.

Blažená Natália ho posilňovala a utešovala hovoriac: „Blažený si,

svetlo mojich očí, pretože trpíš pre Trpiaceho za teba! Teraz odchádzaš, aby si videl Jeho slávu a bol jej spoluúčastníkom, lebo ten, kto je spoluúčastníkom Jeho utrpenia, ten bude spoluúčastníkom Jeho slávy.

Svätí mučeníci sa veľmi tešili statočnému utrpeniu Adriána a keď prišli k nemu, bozkali ho a hovorili: „Pokoj ti, brat náš.“

Tí, ktorí mali veľké rany na nohách a nemohli chodiť, ležali na podlahe, plaziac sa blížili k nemu, aby ho mohli

bozkať. Všetci mu hovorili: „Raduj sa v Hospodinovi, milovaný brat, lebo tvoje meno je zapísané.“

„Tešte sa aj vy, služobníci Christovi!“ odpovedal Adrián, „dostanete vence za vašu starostlivosť o mňa. Modlite sa za mňa k Hospodinovi, aby ma posilnil, lebo som telesne slabý, a aby ten,

kto sa postavil proti mne – diabol – mi neuškodil!“

„Spoliehaj sa na Boha,“ odpovedali svätí, „diabol ťa nepremôže; ty si ho odohnal svojím utrpením. Spočiatku sme sa o teba báli, mysleli sme si, že ako človek budeš slabý, ale teraz, keď vidíme, ako znášaš mučenie, nebojíme sa viac a veríme, že s Božou pomocou ti diabol nemôže ublížiť; preto sa ani ty neboj; s tebou je Christos – víťaz nad diablom!“

*pripravila matuška Helena Kost'ová
pokračovanie...*

Čo sa deje, keď začíname čítať modlitby pred domácou ikonou? Možno že skoro spozorujeme, že čítame iba slová, ale naše myšlienky blúdia, kto vie kde. Toto sa nám môže stať aj v chráme, keď počúvame, ako spievajú alebo čítajú modlitby. Tam naše blúdiace myšlienky neprekážajú chodu boslužieb, ale keď sa modlíme sami, vec sa má ináč. Veď modlitba je modlitbou iba vtedy, keď na ňu nasmerujeme naše skryté myšlienky. Čo

máme robiť, keď spozorujeme, že sa naše myšlienky rozplývajú? Musíme sa vrátiť k tomu miestu modlitby, kde sa to stalo. Ak sa tieto začnú po chvíli znovu rozplývať, máme sa opäť vrátiť a takto robiť stále. Pritom

máme spomaliť naše čítanie a usilovať sa venovať pozornosť každému slovu.

Môžeme však zažiť aj iný zážitok. Môžeme pocítiť, že naše srdce sa rozohrieva od slov modlitby. Vtedy sa bude človek ľahšie sústrediť na myšlienky. Možno, že sme to zažili v chráme, keď sa nám bohoslužba nezдалa dlhou.

V dôsledku pádu do hriechu, ako vysvetľujú svätí Otcovia, naša ľudská bytosť, myšlienky a city a tiež naše telo sa ľahko rozpyľujú. Ale pri modlitbe z milosti Božej naša bytosť sa stáva znovu celou. O tomto hovorí aj

apoštol: „Lebo sám Duch sa prihovára za nás nevysloviteľnými vzdychaniami“ (Rm 8,26). Toto prežívanie je zvláštnym darom Božím. Zriedka komu sa dáva tento dar na dlšiu dobu. A hoci ho strácame, vďaka tejto skúsenosti sa nám dáva „okúsiť, že dobrý je Hospodin“, aby sme videli, o čo sa máme usilovať, čiže aká je správna modlitba.

V súvislosti s tým vzniká otázka o úlohe pocitov v modlitbe. Máme

sa snažiť modliť sa tak, aby naše myšlienky boli prítomné v modlitbe? Jediný pocit, o ktorý sa môžeme bez nebezpečenstva snažiť, je pocit pokánia a uvedomenie si svojej nedôstojnosti. „Obete Bohu sú

skrúšený duch, skrúšeným srdcom a zdrteným neopovrhješ“ (Ž 50,19). Práve v duchu tohto žalmu treba pristupovať k modlitbe mysliac na svoju nehodnosť, ale tiež pamätať na Božiu lásku k hriešnikom. Keď sa v takomto save začneme modliť pred kivotom, v našom srdci sa zrodí vnímanie Božej prítomnosti. Toto vnímanie má byť naším stálym sprievodcom.

*Z knihy: Ako veríme –
Arcibiskup Pavel*

pripravil Zdenko Varga.

Traktor

Presvätá Bohorodička neraz prejavila Svoju milosť predstavenému monastiera Stavrovuniu na ostrove Cyprus, archimandritovi Athanasiovi. Nasledujúci príbeh je príkladom Jej zázračnej moci.

„Bolo 9. februára roku 1960. Môj starec German mi prikázal, aby som previezol monastiersky traktor z podvorie svätého Modesta na podvorie svätej Barbory.

Bol sviatok Sritenia (Stretnutia Hospodina so Simeonom) a ja som si za volantom potichu spieval tropary sviatku. Pri jednom prudkom klesaní sa mi odrazu traktor vymykol spod kontroly a začal rýchlo naberať rýchlosť. Zrejme sa v ňom niečo polámalo a ja som navyše nebol dostatočne skúsený šofér, aby som hneď urobil nevyhnutné opatrenia. Každú sekundu som sa mohol zabiť. Bez váhania som hneď zložil všetku nádej na Presvätú Bohorodičku.

„Matka Božia, pomôž mi! Presvätá Deva, zachráň ma!“ zvolal som.

Traktor sa rýchlo blížil k rieke. Do mojej smrti ostávalo niekoľko chvíľ, ale stal sa zázrak – vošiel som do krika a traktor nečakane zastavil na samom okraji brehu.

Z hĺbky duše som ďakoval Presvätej Deve, Ktorá vyslyšala moju modlitbu. Vystúpil som z traktora a pešo

som sa vydal na podvorie svätej Barbory, kde som sa stretol so svojím starcom.

„Otče, skoro som sa zabil!“ povedal som a vyrozprával všetko, čo sa prihodilo.

Poslušnosť starcovi a pomoc Presvätej Bohorodičky ma zachránili pred istou smrťou.

Na brehu rieky, blízko miesta, kde došlo k tejto udalosti,

rástla obrovská borovica. Neskôr som na ňu zavesil ikonu Presvätej Bohorodičky. A vždy, keď sme tade prechádzali, sme sa na chvíľku zastavili, aby sme sa Presvätej Deve poklonili.“

*Zuzana Repková,
prevzaté z Dobrého pastýře č.*

12/2006

V tomto dvojčísle časopisu Istina, Vám drahí čitatelia, spolu s Michaelou Chovancovou predstavíme mesto Atény, tak trochu očami študentiek, pretože niet pochýb, že ste sa s ním už poniektorí zoznámili z kníh, z médií, respektíve zo samotnej návštevy tejto metropoly Grécka.

My sme mali vďaka Bohu to šťastie, že sme v ňom strávili krásne chvíle spojené so štúdiom gréckeho jazyka počas leta 2006 (konkrétne Michaela a Viera spolu aj s ďalšími účastníkmi pobytu - Máriou Balodánskou a Katarínou Kruškovou) a taktiež aj v roku 2007,

ného hlavného mesta Grécka, kde sme prežili nádherný týždeň, boli sme ešte dva týždne aj na ostrove Kalymnos – kde sa nachádza monastier svätého Sávu a zároveň je tento ostrov preslávený morskými špongiami.

Z dôvodu rozsiahlosti dejinného pozadia a početnosti pamiatok spojených s Aténami sme nútené zredukovať obsah článku len na výber niektorých faktov. Atény boli politickou metropolou Attiky a tiež známe celému svetu ako „kolíska gréckej vzdelanosti a umenia“.¹ Na základe mýtu mesto je pomenované podľa bohyně múdrosti Athina, ktorá vyhrala mesto v zápase s Poseidonom.² Prvýkrát

ale už nie úplne všetci, avšak boli tam prítomní aj ďalší účastníci (Vladimír Gerka, Pavol Kochan a znova Michaela, Katarína a Mária). Okrem samot-

sa Atény spomínajú vo Svätom Písme v 2 Mak 9, 15. Na stránkach Nového Zákona zasa v spojitosti s misijnou činnosťou svätého apoštola Pavla³,

ktorý tu predniesol svoju reč v Areopágu^{4,5}. Hlavným mestom nezávislého Grécka sa Atény stali až v roku 1834.⁶ Môžu sa pýšiť kultúrou, osobnosťami z rôznych sfér, pamiatkami, chrámami, atď. Rušný život tu prevláda v podstate najmä večer, aj keď Atény sú neustále navštevované mnohými zahraničnými turistami. Biele steny budov súvisia s klimatickými podmienkami a aj tie ho robia vskutku zaujímavým mestom. Snáď iba miestami príliš úzke a prehustené ulice môžu spôsobiť menší chaos pri individuálnej obhliadke mesta, ale vzhľadom na to, že je tam dosť pravoslávnych chrámov, máte pocit aj napriek možno slabšej orientácii, že ste „doma“ a že je tu stále niekto, kto Vám pomôže.

Vzhľadom na skutočnosť, že

sme mali jasne a precízne stanovený program organizátormi nášho pobytu, venovali sme sa v prvom rade štúdiu gréckeho jazyka, ale zároveň sme mali možnosť vidieť napríklad Akropolu. Poprechádzali sme sa tiež uličkami prepĺnenými obchodmi so suvenírmi i reštauráciami, v ktorých sa pripravovali tie najrôznejšie jedlá z gréckej kuchyne. Navštívili sme pravoslávne chrámy, prístav Pireas a množstvo prekrásnych miest v Aténach i mimo nich. Gréci sú milí, veselí, priateľskí. My sme aspoň takýchto domácich stretli a neunikla nám ani ich spontánnosť a príjemný smiech. Návštevu Atén a vôbec Grécka či už na pevnine alebo na ostrovoch vrelo odporúčame. Veríme, že ak pridete do Grécka, budete prežívať ten istý pocit ako my, ktorý by sa dal opísať ako nádherný sen, ktorý sa nám sníval celé tri týždne.

*Pripravili: Vierka Pasterová
a Michaela Chovancová.*

¹ PRUŽINSKÝ, Š.: Skutky svätých apoštolov. Prešov 1996, s. 188.

² KUTHAN, L.: Poseidón. <http://antika.avonet.cz/article.php?ID=1431>

³ pozri Sk 17, 16-21

⁴ pozri Sk 17, 22-34

⁵ pozri PRUŽINSKÝ, Š.: Skutky svätých apoštolov, cit. dielo, s. 189.

⁶ pozri CARRAS, C., SKOUMBOURDI, A. et al.: Heritage Walks in Athens. Athens 2004, s. 16.

Ten, kto sa spolieha len na svoj názor, na vlastnú mienku, ťažko poslúchne alebo nasleduje dobrý príklad blížneho.

Zlo nekonaj ani zo žartu, lebo sa stáva, že ak niekto najprv žartujúc činí zlo, potom aj nechtiac sa ním zoberá.

Pre získanie pokory nestačí len ponížovanie seba samého, potrebné je znášať aj vonkajšie potupenia od ľudí.

Je potrebné učiť sa od blížneho prospešné veci a neobracáť pozornosť na jeho nedostatky.

Boh riadi všetko, čo sa nás týka, dokonca aj tú najbezvýznamnejšiu vec.

Nevyžaduj lásku od blížneho, lebo sa budeš trápiť, ak ju uňho nenájdeš. Radšej ty sám mu prejav lásku a takto privedieš k láske aj jeho.

Čím viac sa človek približuje k Bohu, tým viac vidí svoje hriechy.

Kto chce hovoriť kvôli Bohu, tomu dá Boh povedať užitočné slovo.

Nepripisuj nikomu to, čo nevieš naisto, lebo je to duchovná smrť.

Kto sa hnevá na blížneho, ten považuje seba za viac než je on.

Nič neškodí duševnému zdraviu viac ako nečinnosť duše.

Každá vášeň má náprotivnú cnosť.

Pôst

Pre niekoho cnosť,
pre iných zas zbytočnosť.

Keď človek telu nedopraje
pre nejaké tie inotaje.

Možno: doteraz žil som bez toho
a nie len ja, ale ľudí mnoho.

Pôst sa ma netýka,
veď to je len „cirkevná politika“.

Možno: iný zase neprikladá tomu váhu,
hlavné je mať snahu.

Žiť usporiadane a čestne,
čo tam po nejakom mäse.

Možno: iný sa aj snaží,
príde pokušenie – a už na tom nezáleží.

Veď ešte budú ďalšieroky,
spočítané sú však naše kroky.

Je tu dôvod ešte jeden,
čo nevynechá ani jeden.

Vďaka nemu sa človek formuje,
krok za krokom napreduje.

V očiach inovercov je to zvláštne,
takto sa trápiť – strašné.

„Veď je to fanatizmus,
takto si ničiť organizmus!“

Význam však nie je len v jedení,
ale v duchovnu, z ktorého pôst
pramení.

Sám o sebe by nemal zmysel,
to nie je diéta, či výmysel.

V Pravoslávii je radosť i krása,
keď zistíme, že postiťd sa!

Postiť podľa svojich možností,
podľa zdravia, veku i pracovných
daností.

Je to prechod od slov k skutkom,
v mnohých našim príbytkoch,
od iných k sebe,
za to ti Bože ďakujeme!

pripravila: Lenka

V tomto čísle Istiny by som chcel pred Christa milovaných čitateľov predložiť nie odpovede na otázky, ale skôr spomienky jedného podvižníka, ktorý ukončil svoju pozemskú púť ako 95-ročný vo svätom monastieri Žiča.

Je to časť spomienok otca Kalista na to, ako sa žilo v Srbsku počas jeho mladosti a aké hodnoty panovali v tejto po stáročia Turkmi plienenej zemi. Tieto spomienky možno budú odpoveďou aj na mnohé vaše otázky.

Turci vydrancovali a ochudobnili srbský národ v každom ohľade, okrem viery a morálky. Preto, aby sa tento stav zlepšil, v čase pred 1. svetovou vojnou, žena v Srbsku rodila, pokiaľ jej na to útroba bola spôsobilá; prerušenie tehotenstva, keď sa umelo zničil plod, sa trestalo väzením. Prvé dieťa mužského pohlavia nepodliehalo vojenskej službe. Prvorodený syn totiž pomáhal rodičom vo výchove mladších bratov a sestier.

Školy boli pri monastieroch a chrámoch; deti učili vzdelaniu monasi. Kto sa rozhodol ísť za duchovného, musel dva roky stráviť v monastieri, aby sa naučil čestnému a zbožnému životu, aby sa vyučil a bol spôsobilý samostatne konať bohoslužby a viesť cirkevné knihy.

Muži sa zdržiavali obcovania so ženami v čase trvania pôstu a ženinho

tehotenstva, niektorí až pokiaľ sa dieťa kojilo, a kojilo sa celé dva roky.

Srbský národ, Turkmi veľmi mučený, si uvedomoval, že sa môže zachrániť len Božou milosťou, jednotou a vzájomnou láskou, preto bol zbožný a morálny, skúsený v modlitbe a trepezlivosti ako máloktorý národ vo svete.

Po dedinách bolo aj mnoho pomätených ľudí (bláznov). Nemocnica či ústav pre nich neboli; strážila a starala sa o nich rodina alebo boli privádzaní do monastierov na modlitbu a uzdravenie. Vo vzťahoch medzi ľuďmi sa nadovšetko cenila česť, statočný život a práca. Zlodějovi prislúchalo meno zloděj, lenivcovi lenivec, smilníkovi smilník. Dievčatá nosili dlhé sukne, pre odev nebolo ani členok na nohe vidieť.

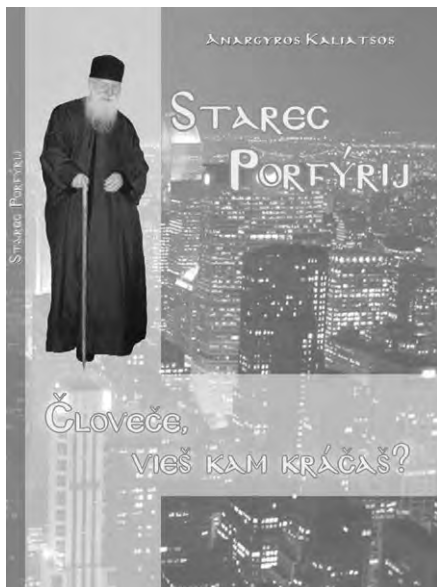
Ľudia si ctili žobrákov a chudobných. Pozerali na nich ako na Christových bratov, anjelov, takže každý rád dával, čo bolo potrebné. Nepamätám sa, aby v srbskom národe nejaký človek zomrel od hladu. Keď bolo počuť cerkovné zvony, ľudia v domácnosti i na poli prerušovali každú prácu. Stáli otočení ku cerkvi, žehnali sa a so sklonenými hlavami sa modlili k Bohu, až pokiaľ bolo počuť zvony. A keď sa ukázal duchovný, všetci zanechávali robotu a prichádzali pred neho, aby poprosili a dostali

blahoslovenie. Ak hrmelo alebo bol nečas, ľudia sa stránili človeka, o ktorom vedeli, že nadával na Boha, aby v jeho blízkosti nezahynuli.

Spomínam si, ako raz otec odhnal jednu chudobnú ženu, o ktorej si myslel, že zneužíva jeho pomoc. Mala mnoho detí, kvôli ktorým nemohla pracovať a mužov zárobok ich nestačil všetkých uživiť. Keď sa otec neskôr dopočul, ako žijú, pokajal sa a až do smrti ho to trápilo; dokonca i na smrteľnej posteli to vyznal duchovnému ako svoj veľký hriech.

*Zo srbského originálu „**Monach Kalist**“ vybral a preložil jerej Peter Savčák.*

**Objavte krásu
PRÁVOSLÁVIA
v živote
jednoduchého človeka
súčasnosti**

Ponúkame Vám knihu:

*Starec Porfýrij
autor: Anargyros Kaliatsu
preklad: jeromních Alexij
(Olexa)
cena: 100,- Sk*

Zo života nášho seminára

1. ročník medzinárodného futbalového turnaja seminaristov

V dňoch 6. – 7. júna 2008 sa po niekoľkoročnej odmlke opäť začal konať futbalový turnaj bohoslovcov.

Usporiadateľom turnaja bol Gréckokatolícky kňazský seminár biskupa Gojdiča v Prešove. Turnaja sa zúčastnili štyri družstvá: gréckokatolícki seminaristi z Prešova (U1), gréckokatolícki seminaristi z Poľska (U2), Gréckokatolícke gymnázium biskupa Gojdiča (U3) a naši pravoslávni seminaristi (P). Turnaj sa hral na ihrisku Nižná Šebastová.

Vítazom prvého ročníka futbalového turnaja sa stali naši futbalisti z pravoslávneho kňazského seminára. Gratulujeme chlapci!

Najlepším strelcom sa stali dvaja hráči: Matúš Spišák (P) a Miloš Baran (U1), obaja dali štyri góly.

Výsledky zápasov:

Piatok 6. 6.

U3 – U1 0:4

U2 – P 0:3

U3 – P 2:4

Sobota 7. 6.

P – U1 4:2

U3 – U2 3:0

U1 – U2 4:1

Exhibičný zápas

Kňazi – novinári 13:4

Po ukončení celého turnaja a vyhlásení výsledkov sa konala recepcia. Pretože je to „prvý ročník turnaja“, už teraz sa môžeme tešiť na ten nasledujúci. Tak dovidenia o rok!

Viac foto na bpm.orthodox.sk

Pripravil Miroslav Guba.

Pred dvadsiatimi storočiami bol kríž nástrojom potupného trestu a strašnej smrti. Rimania odsudzovali na trest ukrižovaním najväčších zločincov.

Dnes kríž dominuje v celom živote veriacich kresťanov, v celom živote našej Cirkvi ako nástroj obete,

spásy, radosti, posvätenia a blahodate. Svätý Ján Zlatoústý hovorí: „Tento prekliaty a ohavný symbol najstrašnejšieho trestu sa teraz stal vytúžený a najviac milovaný.“ Všade to vidíš. „Na svätom oltári, pri chirotoniach kňazov, na svätej liturgii, v domoch, na trhoch, v púšti a na cestách, na mori, lodiach a ostrovoch, na posteli a odevoch, pri sobášoch, na stretnutiach, na zlatých a strieborných nádobách, na ozdobách a freskách... Taký vytúžený pre všetkých sa stal tento obdivuhodný dar, táto nevyjadriteľná blahodať“.

Cirkev neuctieva kríž sám osebe, ako jednoduchý tvar, odvodený od ukrižovaného Christa. To by bolo naozaj modloslužobníctvo. Ale uctieva

ho ako symbol veľkej obete Christa, z ktorej vyviera blahodať, posvätenie a spása človeka. Bozká ho a klania sa mu ako znameniu Syna človeka, ktorý tajomne a nepochopiteľne prijal, ako sme povedali, Jeho blahodať a silu.

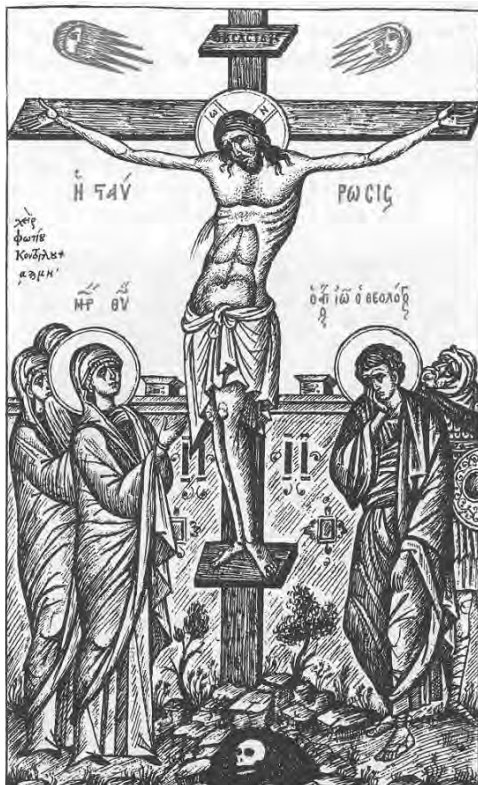
Keď veriaci vidí tvar kríža, keď robí znamenie kríža, keď sa klania

„typu“ a symbolu kríža, očami svojej duše vidí a klania sa ukrižovanému Isusovi. „Nebozkáme kríž ako Boha, ale ukazujeme ozajstné odhodlanie našej duše k Ukrižovanému“, hovorí svätý Jeroným.

Svätý Ján Kronštadský hovorí: „Kríž je ikona ukrižovaného Christa, Božieho Syna, preto aj Jeho znamenie, dokonca i jeho tieň spôsobuje démonom strach, pretože je zname-

ním Christa, lebo je ochranou Ukrižovaného. Preto stačí, ak niekto ponorí kríž do vody, aby ju posvätil. Potom sa voda stáva uzdravujúcou a vyháňa démonov“.

Veľmi často sa stretávame s tým, že kresťania nesprávne vykonávajú znamenie kríža. Je potrebné ho robiť

správne tak, ako nám to odovzdáva a učí nás naša svätá Cirkev – s vierou, zbožnosťou, uvedomením si, dôstojnosťou, pokorou a uvážlivo.

Na začiatku spojíme tri prvé prsty pravej ruky a tak vyznáme našu vieru v jedného Boha, ktorý je zároveň v troch hypostázach – Otec, Syn a Svätý Duch – a tie sú súpodstatné, zjednotené navzájom „nerozlučne“ a „nerozdeliteľne“. Ostatné dva prsty, ktoré sa dotýkajú dlane, symbolizujú dve prirodzenosti, dve vôle a dve energie nášho Christa, Božiu a ľudskú. Tak symbolicky vyznávame svoju pravoslávnu vieru, základ ktorej tvorí triadologická a christologická dogma.

Potom kladieme ruku na čelo, telesnú oblasť intelektuálnej funkcie, čím vyjadrujeme, že milujeme Boha celou svojou myslou a že Mu odovzdávame všetky svoje myšlienky.

Ruka potom prichádza na brucho. Tak symbolicky vyjadrujeme, že prinášame Hospodinovi všetky svoje pocity.

Nakoniec prenášame ruku na ramená, najprv na pravé a potom na ľavé, čím vyznávame, že aj každá naša telesná činnosť patrí Jemu.

Znamenie kríža v sebe zahŕňa všetky spasiteľné udalosti, ktoré vykonala nekonečná Božia láska pre padlého človeka. Používajme ho preto podľa možnosti čo najčastejšie, aby sme ním posväcovali každý okamih nášho každodenného i duchovného života.

Na záver by som chcela poukázať

na silu kríža a žehnania sa nasledujúcim príkladom.

Tri dievčatá išli po železničnej stanici, a naraz sa ocitli na úzkom prechode medzi dvomi traťami, kde práve išli oproti sebe dva vlaky. Nič sa im však nestalo, i keď koľajnice boli jedna pri druhej veľmi blízko. Vlaky prešli a dievčatá uvideli troch démonov, ako sa medzi sebou hádajú. „Prečo si jej nepomohol pod vlak?“ – hovoria dvaja zlí jednému, - „taká príhodná chvíľa a duša by bola tvoja.“ A on odpovedá: „Nemohol som. Na krku mala krížik, takže by mi to nevyšlo.“ „A ty si svoju prečo nezahubil? Veď tá tvoja nemá na sebe kríž.“

„Máte pravdu, lenže keď vychádzala z domu, prežehnala sa, a preto som jej nič nemohol urobiť.“

Tretieho démona sa pýtajú: „A ty si čo stál ako soľný stĺp? Veď tá tvoja neverí v Boha!“

„Máte pravdu“ – odvetil on, „no tá keď odchádzala z domu, matka ju sama pred cestou prežehnala a povedala: „Choď s Bohom.“ A ja som bezmocný pred požehnaním rodiča a nemôžem nikomu urobiť nič zlé, pretože je to Božie.“

Keď som dočítala tento príbeh, pozrela som sa na krk, na ktorom bol krížik. Usmiala som sa a bola som šťastná...

Použitá literatúra:

*LAVROV, S. : Lebo s nami je Boh.
Znamenie kríža, preložil Doc. Ján Zozulák, PhD., Grécko 2001.
Pripravila Petra.*

Mačací chvost

Možno je to pravda, a možno aj nie, vybral sa raz kocúr, po celom okolí vychýrený krásavец, k holičovi, aby mu pristrihol fúzy.

„Pristrihnem ti ich, prečo nie,“ vraví mu holič, „ale keby si si dal pristrihnúť aj chvost, bol by si oveľa krajší,“ – lichotil kocúrovi holič.

Kocúr veľa nerozmýšľal, dal si z chvosta kúsok odstrihnúť a šťastný pobral sa domov. Na polceste sa odrazu zarazí: „Joj, veď holič si ten kúsok môjho chvosta nechal! Idem si poň!“ Vrátil sa k holičovi a povedal mu: „Vráť mi môj chvost! Ak mi ho nevrátiš, vezmem si tvoju britvu!“

Holič mu chvost nevrátil, nuž si kocúr vzal britvu a odišiel. Onedlho stretol ženu, čo predávala ryby, ale nemala noža. „Na, vezmi si toto“ podáva jej kocúr britvu „veď nemáš ani čím ryby rozrezať!“ A kocúr sa pobral ďalej svojou cestou. Ale čoskoro oľutoval, že žene daroval britvu. Šiel na-

späť a vraví jej: „Vráť mi moju britvu, lebo ti vezmem haringa!“ Žena mu britvu nevrátila, nuž si vzal haringa a odišiel.

O hodinu natrafil na mlyn a tam sedel mlynár a prežúval suchý chlieb. Kocúr mu vraví: „Na, vezmi si k tomu chlebu haringa, hladšie ti zide dolu hrdlom!“

Mlynár si vzal rybu a kocúr šiel ďalej. No čoskoro zase oľutoval, že rybu daroval, a vrátil sa k mlynárovi: „Vráť mi môjho haringa, lebo ti vezmem vrece múky!“

Mlynár už haringa zjedol, nuž mu kocúr vzal vrece múky a podho s ním preč. Ide, ide a stretne učiteľku s krdľom žiačok, malých hladných praváčok. Kocúrovi prišlo ľúto hladných detí, a tak podáva vrece učiteľke: „Na, tu máš múku, navar dievčatkám kaše!“ Učiteľka vzala múku a kocúr šiel ďalej svojou cestou.

Netrvalo dlho a oľutoval, že múku daroval, a rozbehol sa k učiteľke: „Vráť mi moju múku, lebo ti vezmem jednu žiačku!“ Učiteľka mu nemohla múku vrátiť, lebo z nej navarila deťom kaše a deti ju už zjedli, nuž si kocúr odviezol jedno dievčatko.

Ide, ide, kým neprišiel k žene, čo prala šaty: „Ťažko ti je samej na takú robotu. Nechám ti tu toto dievča, budeš mať pomocníčku!“

Kocúr odišiel, no zase oľutoval, že dievča tak nerozvážne daroval. Obrátil sa, a keď došiel k tej žene, čo prala, vraví jej: „Vráť mi dievčatko, lebo ti vezmem košeľu!“ Žena mu nechcela

dievčatko vrátiť, nuž kocúr vytiahol z koryta košeľu a bežal preč.

Prišiel k hudcovi, čo hral na husliach, ale bol taký chudobný, že ani košeľe nemal. „Ach, ty chudáčisko, obleč si túto košeľu!“ – povedal mu kocúr. Kým si hudec obliekal košeľu, schytil kocúr husle, vyliezol na strom, sadol si na konár a tam vyhrával a vyhrával a ešte si aj pri tom spieval:

„Za chvostík som mal britvu novú,
za britvu rybu – rybičku,
za rybu múku mlynárovu,
za múku žiačku maličkú.
Za žiačku, trala – tralala,
košeľu, čo žena vyprala,

a za košeľu teraz mám
husle, a na nich vyhrávam ...“

A kocúr krásavec, čo si dal pristrihnúť fúzy aj chvost, sedel na konári a vyspevoval. A možno sedí tam doteraz, ak z konára nespadol, a spieva, ak mu za ten čas v hrdle nevyschlo.

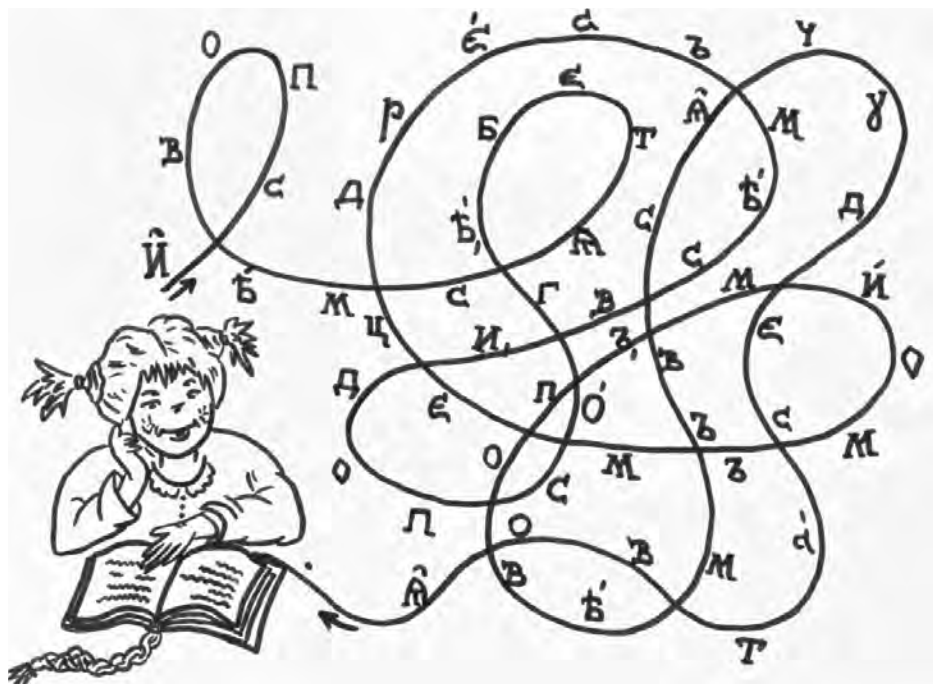
A preto, milé deti, aby ste nedopadli ako on, mali by ste sa snažiť neklamať, nepodvádzať a popri tom robiť všetko preto, aby vaše okolie bolo s vami spokojné a tešilo sa z vašej práce a vašich skutkov.

Obrázok si vymaľujte.

Pomaly prichádza čas prázdnin a s nimi aj oddych a zábava. No naši kamaráti Vám, milé deti, oddych nedoprajú. Aj v tomto prázdninovom čísle Istiny pre Vás majú Istík s Istinkou pripravených zopár úloh.

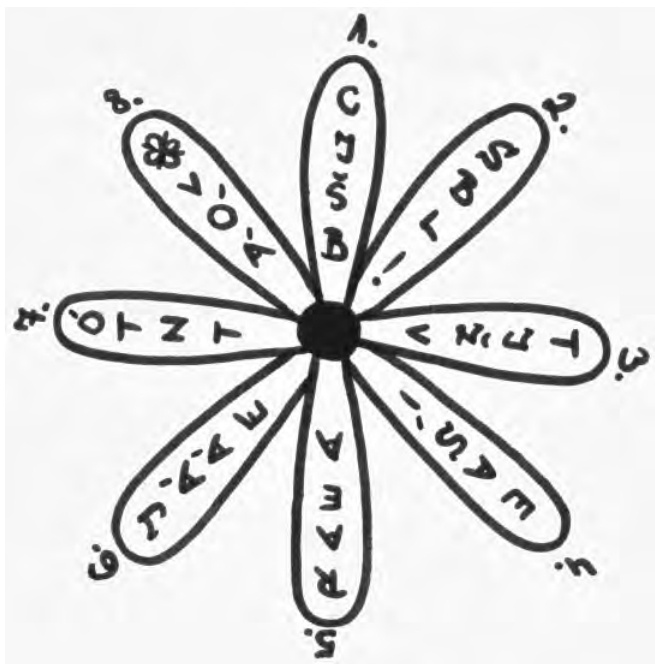
1. Naša Istinka sa chce naučiť čítať po cirkevnoslovansky. Písmenka sa jej ale akosi pomiešali. Pomôžte jej pomaly a pozorne poskladať vetu.

2. Pokúste sa správne poskladať lupienky tohto kvetu a pomôžte tak našim kamarátom doplniť modlitbu: „Upováni je moje Otče, priblížiš me moje Sýn, pokrýv mój Dúch Svjatýj, ...“

Správne zoraďte čísla lupeňov a dokončte modlitbu, pomôžeme Vám už niektorými doplnenými číslami:

8 _ 5 _ _ _ 2

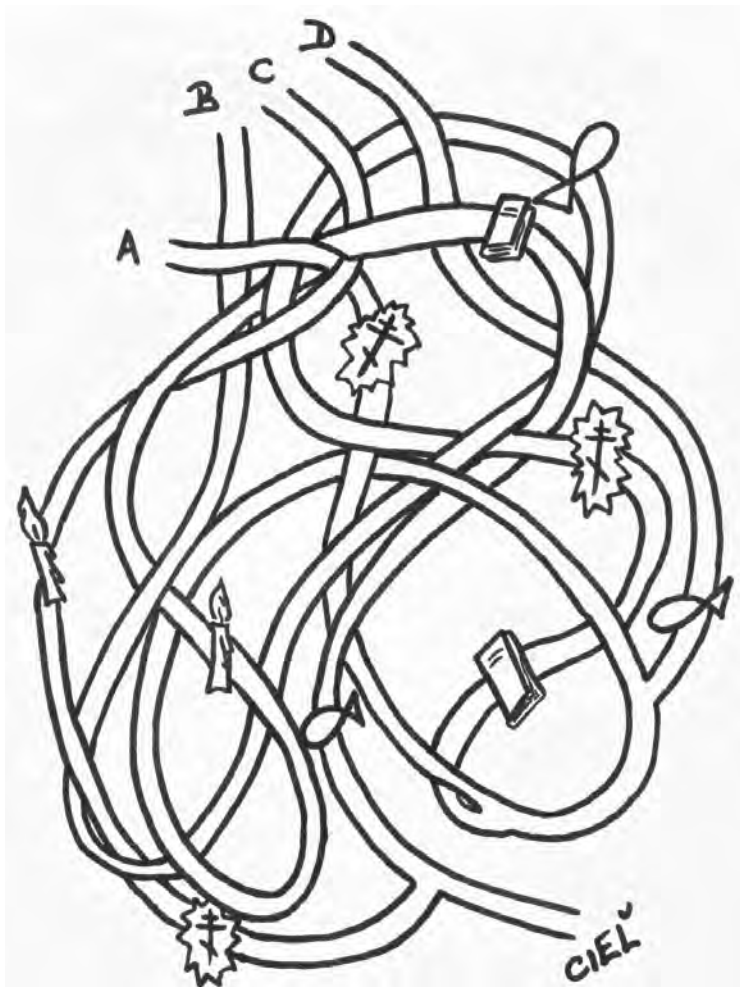
3. Vašou ďalšou úlohou bude doplniť samohlásky do textu a napísať nám komu sa tento kondak spieva a kedy ho naša svätá Cirkev oslavuje.

Kondak, hl.2.:

Pr_roč_ i pr_p_vidn_če v_
lîk_ch d_l B_ha n_šeh_, Il_je
v_l_k_im_n_te, v_čšan_jem

tv_j_m ust_v_vyj v_dot_čn_ja
obl_k_, m_li o n_s Jed_nah_
Čel_vîk_l'_bc_.

4. Nasledujúcou úlohou je nájsť takú cestu, aby sa zároveň pozbierali nasledujúce veci v tomto poradí: kríž, sviečka, kniha - Sväté Písmo a znak kresťanstva – ryba.

5. Poslednou úlohou bude napísať nám ako ste oddychovali cez prázdniny, čo ste zažili, kde ste boli, s kým ste sa zoznámili, aký duchovný zážitok ste prežili v chráme, na duchovnom stretnutí či na púti, potešíme sa aj z vašich kresieb, ktoré nám môžete poslať na našu adresu:

Istina, Bayerova 8, 080 01, Prešov.

Krásne prežitie prázdnin Vám prajú Istík s Istinkou! ☺ Pa Pa

Rozhovor starca Siluána Atoského s deťmi

Malé deti sa hrali na lúke; trhali kvety, spievali si a tešili sa z toho. Prebývala tu s nimi Božia blahodať. Zrazu uvideli mnícha, podišli k nemu a vravia: „Pozri, Hospodin skrášlil nebo hviezdami a zem riekami a rastlinami, vtáčiky si poletujú vysoko pri oblakoch, veselo si štebocú – a ty sedíš v kélii (izba mnícha) a nemáš tak možnosť vidieť celé to krásne Božie stvorenie. Sedíš a plačeš. Prečo? Veď aj slniečko pekne žiari a smeje sa na ľudí, a všade na zemi je radosť.“ Mnícha im pokorne odvetil: „Detičky, vy ale nechápate môj plač. Moja duša narieka i za vás, plače, lebo nepoznáte Boha, ktorý stvoril celú túto dobrotu. Modlím sa so slzami pred Bohom aj za vás, aby ste Ho spoznali prostredníctvom Svätého Ducha.“

„Ako sa dá poznať Boh cez Ducha

Svätého?“, pýtali sa zvedavé deti ďalej.

„Deti moje, poznať Ho len tak rozumom nie je možné. Veľmi dôležité je to, aby sa v dnešnej dobe čo najviac čítalo Písmo Sväté. V ňom žije blahodať, ktorá vás má naplňovať a prostredníctvom Svätého Písma spoznáte Hospodina a budete Mu chcieť slúžiť deň aj noc. Ak Ho potom spoznáte, tak aj vaša duša bude chcieť vidieť Božiu slávu na nebesiach. Deťúrence! Vy predsa radi šantíte po lúke, však? Zbierate kvety, rady spievate a počúvate spev vtáčikov, no v nebi je čosi lepšie. Tam je raj, tam žije náš Hospodin spolu s anjelmi i so všetkými svätými. Tam je radosť a tiež sa tam spievajú piesne, no sú akési iné, krajšie. Keď ich začuje naša duša, nikdy nebude chcieť odísť odísť.“

„A kvôli čomu plačeš? My tomu vôbec nerozumieme, nechápeme to.“

„Plačem pre vás, detičky. Keď vás vidím, je mi smutno a vyprosujem tak od Hospodina ochranu nad vami, nech vás privedie k poznaniu o Stvoriteľovi, o našom Hospodinovi. Nechcel by som, aby ste zavrhlí Božiu blahodať,

keď dospejete. Nechcem, aby ste boli opantaní sieťou diabla a vplyvom tohto hriešneho sveta. Je mi ľúto všetkých detí na zemi, a preto plačem. Plačem za všetky nevinné deti a siroty. Plačem, deti moje, za celý svet a modlím sa i za celý Boží národ: „Hospodine, pošli svoju milosť všetkým deťom na zemi, ktoré veľmi ľúbiš. Daj im, aby Ťa poznali cez ducha Svätého, cez Tvoju blahodať a nauč ich oslavovať Ťa. So slzami Ťa prosím, vyslyš moju modlitbu a daj všetkým poznať Tvoju slávu.“ Deti, majte Boha radi, tak ako Ho majú radi i anjeli na nebesiach.“

Deti nechápavo pokrútili hlavou: „My sme Ho ale nikdy nevideli, tak ako Ho máme ľúbiť?“

„Ach, detičky moje milované, napriek tomu o Ňom rozmýšľajte a myslite na to, ako vás ľúbi, na to, že vám dal život, rodinu, všetko potrebné ... Proste o to, aby ste s Ním žili a nasýtili sa tak Jeho láskou“ odvetil zamyslene mních.

„Ako si ale môžeme byť istí, že nás Boh ľúbi?“

„Podľa plodov spoznáte lásku: keď

sme blízko Božej lásky, vtedy sa aj stránime hriechu; v duši je vtedy pokoj a radosť a celý ten čas chceme byť s Bohom a prosíme aj za to, aby sme mali dobré myšlienky.“

„No ako rozpoznáme naše myšlienky? Ako budeme vedieť, ktoré z nich sú dobré a ktoré sú zasa tie zlé?“

„Na to, aby sme rozpoznali dobré myšlienky od zlých, je potrebné držať svoj um čistý s myšlienkou na Boha.“

„Tomu nerozumieme! Ako môžeme myslieť na Boha, keď sme Ho nikdy nevideli a ani Ho nepoznáme? A čo vlastne znamená mať čistý um?“

„Detičky, mali by ste na Boha myslieť, hoci Ho nevidíte. Hoci by to bola z vašej strany len taká malá láska... Ak poslúchnete tieto moje rady, privedie vás to k väčšej láske a cez Božiu blahodať tak spoznáte všetko to, o čom vám hovorím, hoci dnes tomu ešte nerozumiете.“

Z knihy Pravoslavná porodica. Belehrad Arilje, 2003, s. 15 – 18. preložila a pripravila Andrea Gmotričová.

Dňa 15. a 20. augusta oslávi svoje narodeniny duchovný otec Jakub Jacečko a matuška Janka z Holíča. Prajeme im veľa zdravia, životného elánu a Božieho požehnania. Nech vás Všemohúci Hospodin ochraňuje a posilňuje. Na mnohaja i blahaja lita!

To vám prajú rodičia Motykovci a Jacečkovci, rodina Gogocová, Vančíková, Gužová, Berežná a Vančišiková zo Svidníka.

Aj keď sa nachádzame v období prázdnin, leňošenia a nič nerobenia, ktoré patrí k prázdninám. Ale predsa by sme nemali zabúdať na chrám a na sviatky, ktoré sú cez prázdniny. Jedným z takýchto sviatkov je aj Preobrazenie Hospoda nášeho Isusa Christa.

Cez tento veľký prázdnik je ešte predsa niečo výnimočné. Slúži sa svätá archijerejská liturgia na hrobke Igumena Ignatija Čokinu. Kto bol Igumen Ignatij Čokina?

Igumen Ignatij Čokina svetským menom Ján Čokina, sa narodil 8. 4. 1899 v Ulič Krivom okres Snina.

V dvadsiatych rokoch, kedy sa veľa obcí na východnom Slovensku a Podkarpatskej Rusi vracalo späť do svojej pradedovskej svätej pravoslávnej Cirkvi, aj Ulič Krivé, rodná obec otca Ignatija, prijíma sväté Pravoslávie. V týchto pohnutých časoch sa začal formovať názor mladého Jána Čokinu, ktorý bol dokonca za svoju vieru dva mesiace vo väzení, no zostal jej verný až do smrti. Videl blahú zvesť svätého Pravoslávia, jeho duchovnosť, pravdivosť, vieroučné a bohoslužobné krásy. V tom našiel záľubenie a rozhodol sa zasvätiť celý svoj život Isusovi Christovi.

Otec Ignatij študoval štyri roky na Pravoslávnej Teologickej škole v Buštine (Marmaroš) Počas štúdia prijal mníšstvo v skýte svätého Jána Krs-

tiťela v obci Dubová, okres Teresva. Mníšsky postrih prijal z rúk otca archimadritu Bogolepa s menom Ignatij na počesť svätého Ignatija Bohonosca. Na sviatok svätého veľkomučeníka Georgija Pobidonosca prijal vysviacku na diakona z rúk arcibiskupa Savatija. Na sviatok Vznesenia sa Isusa Christa na nebo už slúžil ako jerodiakon pri posviacke chrámu v rodnej obci. Posviacku vykonal archimandrita Vitalij z monastiera v Ladomirovej. Otcovi Vitalijovi sa zapáčil mladý jerodiakon a zobral ho so sebou do monastiera,

kde otec Ignatij žil veľmi prísny asketickým životom. On bol prvým mníchom z východného Slovenska, ktorý sa stal dobrým a horlivým misionárom.

Po krátkom pobyte v ladomirovskom monastieri bol Ignatij poslaný do Prahy na jeden rok na teologicko-praktický kurz pre mladých kňazov. Po ročnom štúdiu prijal v Prahe svätú Tajinu kňazstva z rúk arcibiskupa Savatija. Tak mladý jerodiakon Ignatij stal jeromonachom a obetavo vykonával duchovenskú službu až do svojej smrti.

Prvou farnosťou otca Ignatija bola obec Hrabské. Túto pravoslávnu farnosť sám založil a pôsobil tam pol roka. V roku 1927 odišiel na farnosť Krásny Brod, kde zažil veľké ťažkosti s uniattmi a s úradmi.

V roku 1931 otec Ignatij odišiel na farnosť Ladomirov, okres Snina. Aj tu zažil nepríjemné chvíle svojho života. Spôsobovali ich aj jeho vlastní veriaci. Počas pôsobenia na tejto farnosti každú príležitosť využíval na misijné cesty. Navštívil obec Tibavu, Rebrín (Zemplínska Široká), Svetlice, dokonca bol aj v zakarpatskej oblasti v Chvuste a v Malom Bereznom, kde postavil kríž priamo pred uniatským kláštorom. Ako misionár pôsobil aj vo Veľatine, Stakčíne, Ladomirove a v Medveďom.

V roku 1940 bol otec Ignatij vladikom Vladimírom povýšený na igumena v Ladomirovej, okres Svidník. V tom istom roku začal slúžiť na farnosti Medzilaborce.

V roku 1943 dostal otec Ignatij Čokina pokyn, aby prevzal pravoslávnu farnosť Čertižné.

Pri vykonávaní misie otcovi Ignatijovi mnohokrát bránili svetské úrady. V roku 1950 bol zo služobných dôvodov premiestnený z Čertižného do Ulič Krivého, okres Snina. Toto poverenie dostal od prešovského vladyku Alexija. Po ročnom pôsobení na tejto farnosti otec Ignatij napísal vladykovi list, aby mu na sklonku života dovolil odísť do monastiera vo vtedajšom Sovietskom zväze. Nedostal odpoveď, preto po roku znovu napísal list s prosbou, aby mohol odísť do starého monastiera na Bukovej Hôrke pri Veľkom Bukovci, okres Stropkov. Eparchiálna rada Pravoslávnej cirkvi mu vyšla v ústrety a vydala

súhlas na premiestnenie otca Ignatija na farnosť v Šemetkovciach so sídlom na Bukovej Hôrke. Avšak už od roku 1953 bol poverený dočasným spravovaním voľnej farnosti v Uliči. V roku 1958 bol otec Ignatij poslaný na ďalšiu farnosť v obci Pstriná, okres Svidník. Bol to misionár, takže vždy podľa poverenia odchádzal tam, kde bolo potrebné.

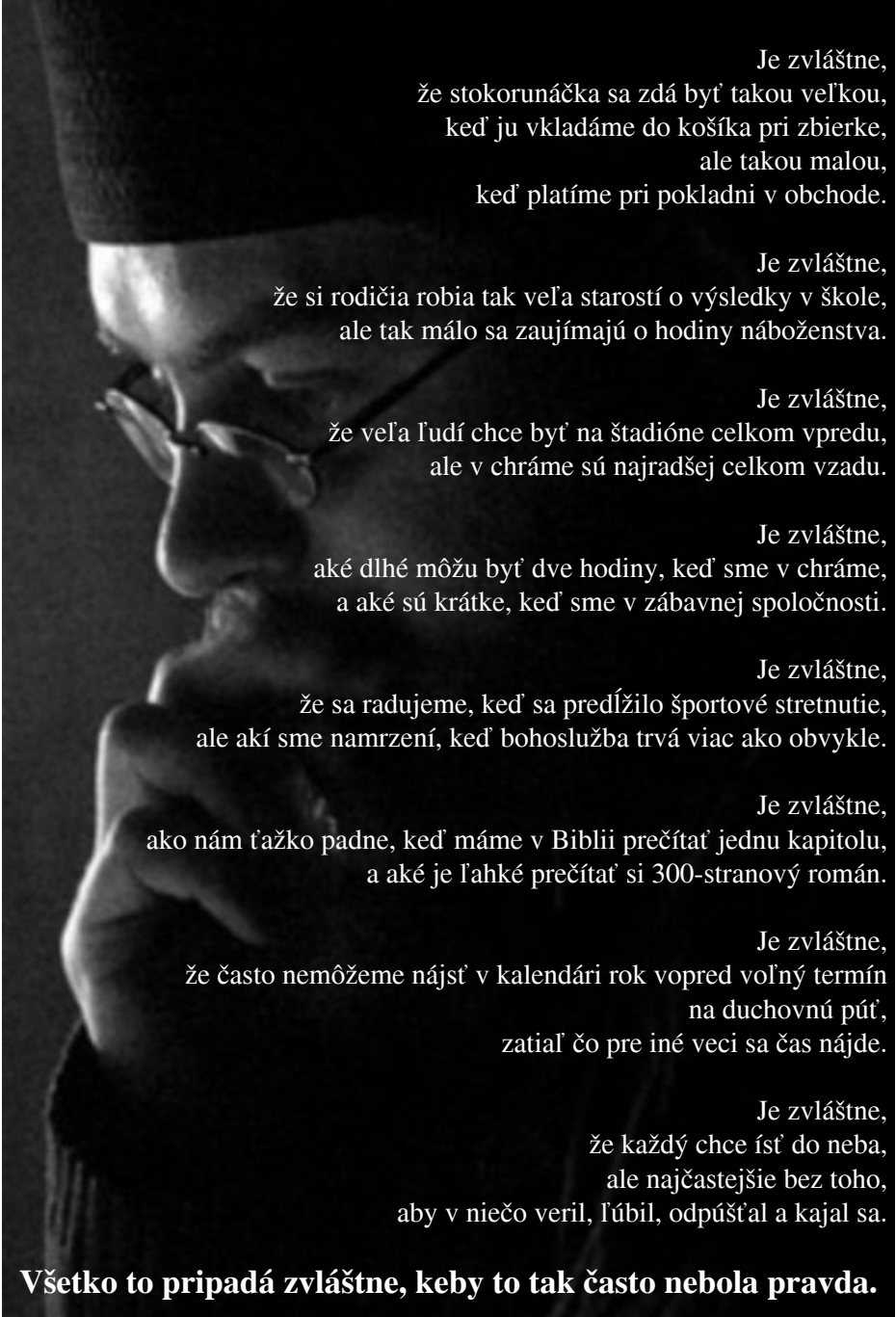
V roku 1959 otec Ignatij už slúžil v Topoli, okres Snina. Do obce Topoľa dochádzal z Ulič Krivého. Počas pôsobenia na farnosti Topoľa obsluhoval aj obec Runina. V obci Runina otec Ignatij prežil nepríjemné udalosti s vlastnými veriacimi. Do konca ho chceli aj zabiť.

Dňom 15. mája 1968 Eparchiálna rada s otcom Ignatijom prerušila pracovný pomer. Otec Ignatij odišiel do dôchodku a usídlil sa nastálo v svojej kalyve v Ulič Krivom. Od toho času otec Ignatij slúžil iba v kaplnke, ktorú postavil blízkosti svojej kalyvy.

Výstavba kalyvy a kaplnky trvala niekoľko rokov s mnohými ťažkosťami a problémami s úradmi. Počas výstavby mu prichádzali pomáhať aj študenti bohoslovci z fakulty. Pri výstavbe otcovi Ignatijovi pomáhal aj archimandrita Andrej Kolomacký.

Otec Ignatij bol nielen veľkým misionárom, ale aj človek s veľkým srdcom, ktorým veľmi rád pomáhal. Svedectvá o otcovi Ignatijovi priniesieme v ďalšom čísle.

Pripravil Zdenko Varga.

Je zvláštne,
že stokorunáčka sa zdá byť takou veľkou,
keď ju vkladáme do košíka pri zbierke,
ale takou malou,
keď platíme pri pokladni v obchode.

Je zvláštne,
že si rodičia robia tak veľa starostí o výsledky v škole,
ale tak málo sa zaujímajú o hodiny náboženstva.

Je zvláštne,
že veľa ľudí chce byť na štadióne celkom vpredu,
ale v chráme sú najradšej celkom vzadu.

Je zvláštne,
aké dlhé môžu byť dve hodiny, keď sme v chráme,
a aké sú krátke, keď sme v zábavnej spoločnosti.

Je zvláštne,
že sa radujeme, keď sa predĺžilo športové stretnutie,
ale akí sme namrzení, keď bohoslužba trvá viac ako obvykle.

Je zvláštne,
ako nám ťažko padne, keď máme v Biblii prečítať jednu kapitolu,
a aké je ľahké prečítať si 300-stranový román.

Je zvláštne,
že často nemôžeme nájsť v kalendári rok vopred voľný termín
na duchovnú púť,
zatiaľ čo pre iné veci sa čas nájde.

Je zvláštne,
že každý chce ísť do neba,
ale najčastejšie bez toho,
aby v niečo veril, ľúbil, odpúšťal a kajal sa.

Všetko to pripadá zvláštne, keby to tak často nebola pravda.

Milí čitatelia, Protojerej Peter-Cuper už 58 rokov slúži na farnosti v Stropkove a 6. júla sa dožíva krásnej 80-ty. Tento rozhovor bol v apríli tohto roku odvysielaný na vlnách Slovenského rozhlasu. Príjemné čítanie.

Jak ša žylo koliskaj na seli?

Nas bylo 7 ditočkoch, ale ostali sme četvero. Rodiče nás mali radi, takže ša nam, mož povisti, žylo sláva Bohu. Spominam si na Cerkov jak sme chodili do Lademerovy (Ladomirovej) na piše, byla zima. Ja byl v Cerkvi jak chlopec, mal jem das 4 roky, ta jem mal ruky v kešeni. Išol jeden monach a takoj, ta neslebidno v Cerkvi ruky tak trimati. No ta ja ruky vyťahnul, mama nič nehovorili, za nechti mi zašlo, začal jem plakati. Mama potim povila tomu sviaščenikovi, že što tam ten diakon povil, ta tamten dostal už poriadnyj krik. A mama hvarit, už bym vecej neposluchala. Potom ňa na chrbeti nesli domu. Tak jem išol plačuči. (Smich)

Od malinka ste ľubili choditi do Cerkvi na službu?

Mama byla bars pobožna i otec, chvala Bohu, potom jem byl tam v ti Lademerovy, i chodil jem tam do monastyra, byl tam monastyr. Tam sme byli taky, vladyka americký Lavr Škurla, to my jednakyj ročnik, vin o pol roka starší, vin v januari narodil ša a ja v julu, no tam sme spolu byli i stamadi jem chodil do školy do Svidnika. Ani neznam keľo rokiv mi bylo,

ta mi dali čitati apostol, byl korotkyj a to bylo na same roždество, ta jem ho čital no nebylo ňa vidno, bo ja byl bars malinkyj. Už jem chodil do meščanky a mamka se mi kupovali väčšij đerok jak trebalom do školy, že to ja vyrosnu. Pridu do školy a neboštik učitel Vanca vo Svidniku v meščanky hvarit tak: „Sluchaj, jak to pres prazdniny na tobi đerok vyris a ty nič?“

Ta jak sme byli, monachy postili, ja tiž choču, ja tiž budu. Například jak davali ku čaju kocku cukru, ta mi dvi. Hvarju ja tak choču lem jednu jak i tamty. Abo jaječko, jim nedali nič a mi dali dvi jaječka. Dopravdy, tak i ten post, i šytko zavadžali tak krasno pro diti, taže mam bars dobry spomienky na šytkych kotry tam v Lademerovi byli.

Od malinka ste byli vychovavali a vedženyj ku Pravoslávni Cerkvi. Chodili i vašy rodiče do Pravoslávnoj Cerkvi?

Chodili obidvoje, ale oni byli iši kreščeny iši jak gregokatolici. Od peršoj republiky až byla povolena Pravoslávna Cerkov. Otec byl pokreščenyj jak gregokatolik a mama jak katolička, bo patrila do Duplina, prosto mali jej jak za gregokatoličku, no Pravosláviu ľubila. Što ša tykat už mene a našych šytkych diti, tak od 1923 roku, jak byla v Lademerovi postavlena Cerkov, tak sme byli vychovavany i kreščeny v Pravosláviu.

Vašy obidvoje rodiče pochadžali z Vagrince. Zostali tam žyti?

Zostali žyti, ale už lem do vojny (myslit ša 2. švitova vojna), bo po vojni pri Svidniku akurat jak išla fronta, mamku zabilo aj jednu 10 - ročnu sestru, taže ostal už lem otec. No vin ša iši oženil, vzjal sobi zo Šemetkovec. Ja chodil do školy do Svidnika, do Prešova tam jem zmaturoval a potim do Karlovych Varoch a do Prahy na teologiu, ta jem doma skoro nijak nebyl.

Spominali ste, že ste do Karlovych Varov išli do školy. Čom až tam?

Otec Sávva, nebožtik, ja furt dumal, že by za sviačenika pojtji, ta on mi potom hvarit tak: „Ty nebudeš potrebuvati latinu, ale tobi bude treba dašto take praktičeske, ta ty nechod' do gymnázia do Prjašova, to sut taky reči što pro sviaščenika neje, ale ti bude treba take dašto pisati, chod' do obchodnoj akademii“. Bars mi dobri poradil, bo ja potom tolko tu pisaňa mal a to už jem na mašynki znal, ta to mi pisaňa nebylo nič, teraz už mi je ťažko. Taže jem ho posluchal a potim v 1948 roku jak jem v Prešovi skončil, takoj jem sa prihlasil do Karlovych Varov. Tam zrobili pravoslávnu bohoslovecku semináriu.

Na Slovensku v tim časi nebyla?

Byla v Lademerovi, ta i tam lem kuštičko byl, ale ša začala vojna, ta nič už z toho nebylo. Ta tam v Karlovych Varoch lem das rik byla a potim perešla do Prahy. Ja zarval iši kus v Karlovych Varoch a potim v Prahy, šytko tam v jedni budovi bylo dobri, i chlopcoch nas bylo veľo.

Jak ste ša dali dokopy s vašom ženom?

Potom prišol konec unii, taj potom, chlopci kotry ša mohli, ženiti, tak nas potom poslali, žeby sme ša išli ženiti. Prišol jem do Prešova, v Prahy jem

tam nemal nikoho. Ja chotil daku našu, jem sobi dumal, lem kebym tu daku našol. Ta pridu do Prešova, ta chodžu po Prešovi hori, vidu dakotrych mladšych znakomych, kotry zo mnom chodili do školy, ta jem poznal.

Nemal jem taku dajaku važnu znmost', no a jak tak chodžu, stritnu ša sokladnikom, Štefan Maťašovský ša volal. Ta što tu robiš? Taka a taka vec. „Sluchaj, ja Ti taku ženu najdu što budeš na milion procent spokojnyj“. No a jak ša zoznamľu? Pideme do kina. Ta taky varkočiky mala, ta vin hvarit, znate što chod'te, pobisidujte sobi.

Ja teraz zistil, že ona do ruskoj školy chodila, ale po rusky neznala. Ona

hutoračka z Lenartova. Ja už si dumal, ta što teper, už jem ša hañbil povisti, že už Ťa nechoču. Ta jak ja pidu dakde na rusku faru a nenauču ju bisiduvati, ta jak to bude (smich). No ale vžali sme ša, už 58 rokov spolu žyjeme. Učila ša mi dobri, choc tam ruštinu nebars dobri znala, ale sláva Bohu knižky cerkovny a šytky toty jaky my potrebujeme cerkovnoslaviansky Oktoichy krásno roky od toho začatku znala a potom i ditočky ša tak učili všytky i už to išlo dobri, bo potom ich aj tak vychovala v tom smysli toj lásky. Jeden pošol za sviačšenika, druhyj pošol za sviačšenika, divočku sme oddali za sviačšenika, taže šytky sme taka cerkovna rodina, Sláva Bohu.

Ked' ste ša oženili, takoj ste prišli tu do Stropkova služyti?

V novembriu jem ša oženil a od 1. decembra 1950 roku, takoj ňa dali do Stropkova. Iši anim nebyl sviaščeni-
kom, prišla zo Stropkova delegacia, žeby chotili sviačšenika. Ja tam pisal na mašynki, jem tam pomahal s pisarskom robotom, „ta toho nam dajte“. „No ta dobri ta vysviatime“. Už 58 rokov jem tu.

Ked' ste prišli do Stropkova, ta tu bylo veľo roboty.

Cerkov byla hotova, akurat v 1945 byla zbudovana cekov, što teper majut gregokatolici. Taže oni tam skoro ani neslužyli, bo potom likvidovali uniu. Ja prišol, tak byla pusta cerkov. My tam začali služyti. Nebylo tam ani iko-

nostasu ani nič. Dzvony nebyli, dzvonici nebylo, ale s Božom pomočom, perše sme ikonostas postavili, dzvony sme zakupili a dzvonicu postavili. I za tych 40 rokiv sme tam služyli. Jak prišlo rozdiliňa, že sme musili tamtu cerkov zochabiti ta ša nam podarilo chkupiti barak, kotryj tam stojit dodnes, tam sme služyli určityj čas. Popri tom sme začali buduvati cerkov. Mali sme dajaky prekažky, ale s Božom pomočom sme dostali povoliňa, konečno, ale i tak 3 roky trvalo, pokaľ nam toto povoliňa dali. No a potom sme sim rokiv buduvali. Obicali nám, že nám dadut podporu, lem žeby sme robili, ale nedali calkom nič. Ale Boh nam pomih jakoskaj a to jem rád, že nesut tam hrošy na toj cerkvy, daky nepravoslavny, ale našy ľude to žertvuvali a robili zadarmo. V zimi služyme v dolnim etaži, tot je zasviačenyj Sviatomu Cyrilu i Metodovi a verchnyj etaž je zasviačenyj Prečistoj Divi Márii, položenju rizy. Zvony tyž tam už máme Sláva Bohu a teper sme dumali, že budeme faru buduvati. Ani sme nedumali a Boh nas vysluchal a ponukla ša nam budova nedaleko Cerkvi, začala byti na prodaj, takže sme ju chkupili, ta ju teper opravujeme, už sme ju pokryli, elektrika je už zavedena i plyn. Ta ju pomalinky pripravujeme, ne pro sebe, ale kiď dast Boh zdravľa, pro druhoho, kotryj naj by tu byl zajs druhych 45 rokiv.

Ďakuju za rozhovor.

Rodina je základom ľudskej spoločnosti. Aj príbeh v prvej knihe Mojžišovej hovorí o stvorení prvých ľudí. Poukazuje sa tu na Božiu vôľu, na to, aby muž a žena žili spolu v manželstve, mali deti a aby ľudské pokolenie tak ovládlo zem.

Ľudstvo má poslanie od Boha, aby svojím vzdelávaním, rozvojom a využitím všetkých možností, ktoré sa mu umožňuje na zemi, rozvíjalo, zdokonaľovalo a kultivovalo i seba samé.

Psychológia a pedagogika potvrdzujú tvrdenie, ktoré ľudstvo pozná oddávna; je to totiž názor, že je správne viesť deti k dobrému čo najskôr, už od najútlejšieho veku. O charaktere ľudskej osobnosti sa rozhoduje hlavne v prvých troch rokoch života človeka. Prvým a najdôležitejším prostredím, v ktorom sa utvára charakter človeka – je rodina. Práve tá ovplyvňuje malé dieťa najvýraznejšie.

Rodinu zakladajú manželia – muž a žena: človek bol stvorený ako muž a žena, medzi týmito dvomi osobami má byť čo najdokonalejšia a trvalá jednota založená na láske.

Láska medzi rodičmi má prelínať

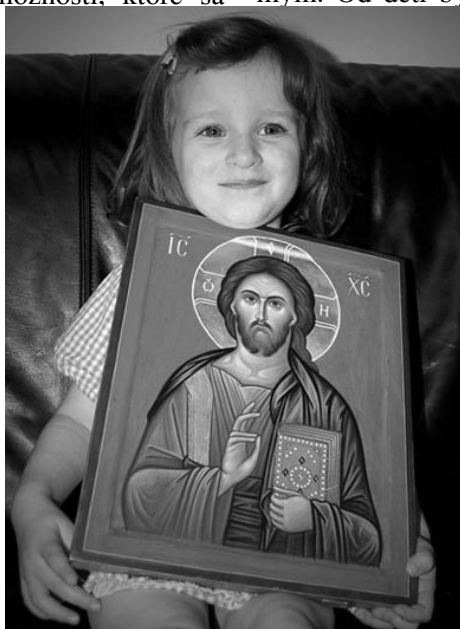
a rozjasňovať celú rodinu tak, aby boli deti vychovávané v láskyplnom prostredí. Manželia sa stále musia snažiť o vzájomné zosúladenie, vyvarovať sa nedorozumeniu, ktoré by mohlo medzi nimi vzniknúť, aby nebolo ohrozené manželstvo a samá rodina.

Deti majú byť vychovávané nielen láskyplne, ale aj náročne voči nim samým. Od detí by sa mali vyžadovať

také požiadavky, ktoré sú primerané ich veku a schopnostiam, viesť ich k práci a modlitbe, ku skromnosti, striedmosti a obetavosti, rozvíjať ich duchovné, rozumové i telesné schopnosti, vštepovať im úctu k vlastnej rodine, k starším ľuďom, k cirkvi, okoliu ... No základom tejto úcty je predovšetkým úcta k vlastným rodičom a poslušnosť

k rodičom vo všetkom, čo je v zhode s Božou vôľou.

Ako vieme i zo Svätého Písma, Isus Christos žehnal deti a riekol apoštolom, aby im nebránili k Nemu prichádzať, lebo „takým patrí kráľovstvo nebeské.“ Náš Spasiteľ vysoko vyzdvihol mravnú čistotu, ktorú je potrebné chrániť; dôležité je učiť deti modlitbe a viesť ich k nej, pomaly

ich učiť pôstu, privádzať ich na svätú Liturgiu i iné bohoslužby, dbať, aby prijímali svätú Eucharistiu a v primeranom veku sa zamýšľali i nad svätou tajinou – pokáním, v kajani sa nad sebou, nad svojím vzťahom k Bohu, ľuďom, k širšej ľudskej spoločnosti v cirkvi.

Rodičia by sa mali snažiť byť deťom vzorným príkladom, a to vo všetkom.

Rodina má byť malou cirkvou. Hlavou Cirkvi je Isus Christos, hlavou ženy, a teda i rodiny je muž, ktorý má

svoju ženu milovať. Muž má byť svojej manželke oporou, má byť vodcom. Sväté Písmo zdôrazňuje aj lásku a prikazuje vládnuť manželovi k manželke, taktiež vylučuje akúkoľvek nerovnoprávnosť.

Láska a rodinná harmónia sú pre potrebné pre pokojný rodinný život, a čo je najdôležitejšie, aj pre správnu výchovu detí.

Prevzaté a upravené z Pravoslávneho kalendára, 1979.

Pripravila: Andrea Gmotričová.

Posledné miesto.

Peklo už bolo plné a vonku pred jeho bránami čakal ešte veľký rad. Diabol bol prinútený zamedziť vstup ďalším aspirantom. „Mám už iba jedno voľné miesto, a to logicky patrí najväčšiemu hriešnikovi.“ Zamyslel sa a spýtal sa seba: „Je tu medzi nimi aspoň nejaký masový vrah?“

Aby však mohol diabol zistiť, kto je najhorší, rozhodol sa, že ich všetkých začne vypočúvať, aby tak zistil kto spáchal najväčší a najhorší hriech. Po čase vypočúvania však zbadal ešte jedného, ktorého si prv nevšimol. Priskočil k nemu a spýtal sa ho: „Čo si urobil?“

Ten odpovedal: „Nič, ja som dobrý človek, dostal som sa sem omylom!“ „Určite si niečo vyviedol“ náhlil sa diabol „Každý má nejaký hriech!“

„To dobre viem!“ povedal s istotou muž, „ale ja som sa každému hriechu vyhýbal. Videl som, ako ľudia prenasledujú iných, ale nemal som s tým nič spoločné. Videl som, ako nechávajú umierať deti od hladu, aj ako ich predávajú do otroctva. Videl som ako vylučujú slabých na okraj spoločnosti, ako smetie a odpadky. Ako stále rozmýšľajú, ako niekoho zámerne podviesť, okradnúť. Ja som však pokušeniu odolal a nikdy som nič neurobil. Nikdy!“

„Nikdy si nič neurobil, vôbec nič?“, pýtal sa neveriac diabol. „Si si istý, že si to všetko videl?!“

„Na vlastné oči!“ povedal muž.

„A neurobil si nič?“ znovu sa ho spýtal diabol.

„Nič“, znela odpoveď.

Diabol sa zachechtal: „Tak pod priateľu, to voľné miesto patrí len a len Tebe.“

Lasagne

1 balíček lasagní
1 bal. sójovej drte
200 g údeného tofu
800 g ľubovoľnej mrazenej zeleniny (môže byť aj čerstvá)
2 väčšie cibule
½ litra zeleninového bujónu
½ litra kečupu
olej
čierne korenie
soľ

Nakrájanú cibuľu orestujeme na oleji, pridáme vopred namočenú sójovú drť, chvíľu osmažíme, potom pridáme zeleninu a dusíme do mäkká, ochutíme čiernym korením a soľou, ak máte radi olivy, môžete asi 5 minút pred dokončením pridať 100 g čiernych alebo zelených olív nakrájaných na kolieska.

Pripravíme si nádobu na zapiekanie, najlepšie hranatého tvaru, ktorú vymastíme olejom. Ukladáme postupne vrstvu lasagní, zeleniny a to zalievame zmesou kečupu rozpusteného v bujóne, opakujeme to kým

nám vystačí zmes asi 3x a ukončíme vrstvou lasagní zaliatou kečupom. Dáme zapieť do rúry vyhriatej na cca 180 °C a pečieme kým nie je cestovina mäkká, asi 30 – 45 minút.

Mrkvová nátierka

1 cibuľa
200 g nastrúhanej mrkvy
cesnak
korenie
olej

Nakrájanú cibuľku orestujeme na oleji, pridáme mrkvu a dusíme do mäkká, nakoniec pridáme cesnak a korenie podľa chuti.

Medový zákusok

250 g medu
1 ½ hrnčeka vody
1 hrnček oleja
1 hrnček mletých orechov
½ hrnčeka hrozieňok
½ hrnčeka nakrájaného kandizovaného ovocia podľa chuti
1 PL kakaa
1 ČL škorice
1 drvený klinček
4 hrnčky hladkej múky

Všetko spolu vymiešame na tuhšie cesto, dáme na plech a pečieme pri teplote 130 - 180°C okolo 45 minút až 1 hodiny. Upečený koláč posypeme práškovým cukrom alebo polejeme čokoládou.

Pripravila: Marketa Hviždáková.

V malebnej dedinke Varadka, nachádzajúcej sa v severovýchodnej časti Slovenska, neďaleko mesta Bardejov sa v pravoslávnom chráme, Pokrovu Presvätej

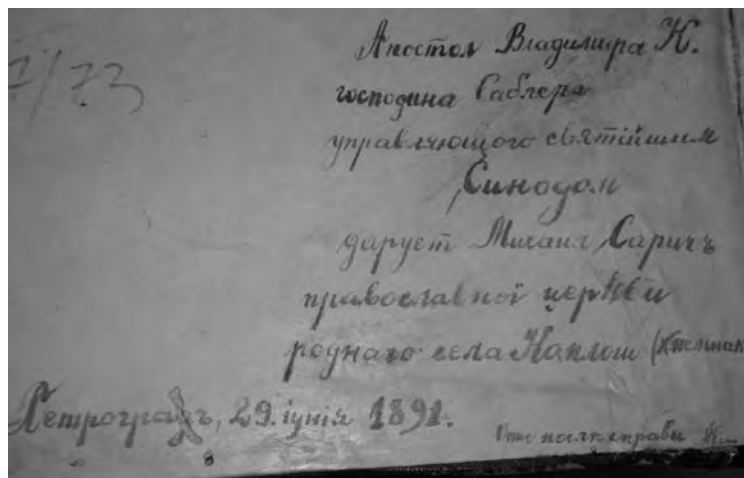
Bohorodičky, našla zaujímavá kniha. Ide o bohoslužobnú knihu Apoštol z roku 1891. Na prvý pohľad sa nelíši od iných starších kníh. Je zaujímavá tým, že po otvorení prvej strany môžeme v spodnej časti prečítať krátky, po rusky písaný text: „Apostol Vladimira K. gospodina Sableri upravľajúščoho sviatijšim Sinodom darujet Michail Sarič pravoslavnoi cerkvi rodneho sela Komloš (Chmeľnika) Petrohrad, 29. júna 1891“.

Ako sa ocitol Apoštol, darovaný Michalom Saričom do rodnej dediny Komloš, v dedinke Varadke, neviem. Čo však s istotou viem je, že táto

pravoslávna kniha je venovaná do pravoslávneho chrámu v Komloši v čase, keď podľa štatistík boli všetky dediny Makovického

panstva oficiálne grécko-katolícke. (Trvala užhorodská únia od 1649 a trvá dodnes.) O tom, že ľudia boli pravoslávnymi nielen v duchu, ale aj v skutočnosti svedčí Vladimír Grigorič, ktorý vo svojej knihe Pravoslávna Cirkev v Republike Československej, z roku 1925 napísal: „aj dnes je možné počuť v uniatskom (grécko-katolíckom) chráme, ako kňaz pri Veľkom vchode na liturgii, prednáša: „I na vsich vás pravoslávnych christian, da pomjanet Hospod' Boh...“ (Grigorič, 1925, s. 36-37). Toto spomínanie kňaza na Veľkom vchode u uniátov existovalo do 50-tych rokov 20. storočia.

T i c h ý m svedkom existujúceho Pravoslavia je aj tento Apostol, ktorý venoval pravoslávny človek do pravoslávneho chrámu. Obyčajnému človeku mohli z e m e r á n i ,

biskupi, či kňazi zobrať všetko. Jeho vieru však nie. Darmo uniatski kňazi študovali v Trnave, Viedni, Jágri, darmo sa mohli chváliť titulmi a vzdelanosťou, darmo formou koblíny a rokoviny ožobračovali obyčajný a nevzdelaný ľud. Hoci bol jednoduchý vo svojom vnútri stále zachovával a pre materiálne výhody nikdy nezradil vieru svojich dedov a otcov.

Ako je možné, že neďaleko štátnej, slovensko-poľskej hranice, len cez hrebeň Karpatských hôr, necelých päť kilometrov od seba vzdialených obcí Nižná Polianka a Ozenna, sa v poľskej dedine

nachádza cintorín s pravoslávnyimi (andrejevskými) krížmi a cyrilskými nápismi aj pri cestách a v záhradách rodinných domov? Podobne je na tom obec Becherov a 3,5 km vzdialená poľská obec Konieczna, kde žili Rusíni. Na miestnom cintoríne sú tiež pravoslávne kríže.

Skutočne si myslíme, že sa Pravoslávie od čias Cyrila a Metoda na Slovensku nezachránilo, že tu nebolo ani v 19. storočí, keď sa gréckokatolícka cirkev snažila zmaďarizovať svoj ľud a úplne ho pokatolíčiť? Skutočne neveríme slovám, že jednoduchý ľud,

hoci bol v matrikách, súdnych rozhodnutiach a rodných listoch zapisovaný ako gréckokatolícky, že nebol pravoslávny?

Ak sa nám nechce veriť slovám, je potrebné sa pozrieť na fakty, knihy, historické dokumenty, ale aj na cintoríny. Azda tam sa nám skutočne

otvorí naše oči tak, ako to píše katolík a historik František Vítázoslav Sasínek: „Dejepis je ako hovorí Michal Horváth nielen najdrahocenejší poklad národa, no i najpotrebnejší pre politický život národa. Národ bez dejepisu je bez povedomia národného, bez práva vlasteneckého, bez poznania zahraničného. Jestli ktorému národu na svete potrebný bol dejepis, je to iste slo-

venský národ náš, potrebný nielen aby poznal seba a precítnul, no i vymotal sa z tých bludov, do ktorých kros stranícky dejepis od nesvojského pera zavedený bol, aby si vytrel oči a videl: či bol jeho národ ozaj taký v minulosti, jako ho perá cudzincov opisujú?“ (Marsina, 2007).

1. GRIGORIČ, Vladimír. 1926. Pravoslavná Církev v republice Československé, Vydavatel'stvo Politiky. Praha 1926.

2. MARSINA, Richard.- MULÍK, Peter. 2007. Franko Vítázoslav Sasínek, najvýznamnejší slovenský historik 19. storočia (1830-1914), Matica Slovenská 2007.

Pripravil: Marián Derco.

Večur Joana Ruskoho

V noči z nedeli na pondelok po Vozneseniji si v Spišski Novi Vsi ľudie pripomjajú pamäť sviatoho pravedného Joana Ruskoho. Zišli sja tam ľudie šytkych vekových kategorii od tych staršych, cez molodež až po toty najmenšy ditočky, kotry vytrimali

až do kince. Šytko sja začalo približni o deviaty večurnou, počas kotroj sia na litiji robil obchod okolo chramu a ľudie i napriek začudovaným pohľadom okoloiducich spivali na slavu Svjatoho Joana so svičkami v rukoch. Po odkončení večurni sia načala utreňa, čerez kotru sia spovidalo a byl tu i prostor pro bohoslovca Vladimíra Kuzana kotrij ľudom približil žitie svjatoho pravedného Joana Ruskoho. Za utreňou nasledovala Liturgia Svjatoho Joanna Zlatoustoho ukončena krásnymi slovami otca Petra Bobaka staršoho kotryj pod'akuval Hospodu

Bohu, otcovi Štefanovi Pružinskomu a Spiššakom za blahodatnyj večur.

Už začínalo svitati, kiď sia ľudie rozchodžali. Dakotry rivno do roboty može kus unaveny na tili, no o to radostnijšy a spokojnišy na duši.

Virujušči

Opekačka

Tak ako sa má začať každá práca, aj naša opekačka sa začala modlitbou. Z gerlachovského chrámu, kde nám otec Jura ešte poprial veľa zábavy a síl, sme sa vybrali na cestu. Dúfali sme, že sa ukáže aj slniečko, ale to sa celý čas skývalo. Keď sme dorazili na miesto, chlapci sa pustili hrať futbal a mi dievčatá rôzne loptové hry. Nakoniec sme ale aj

litbou za nádherný deň. Keďže to bola po dlhšom čase prvá akcia gerlachovskej skupiny, veríme, že nám Boh pomôže a bude ich toľko, ako našich budúcich mládežníkov. Ďakujeme Bohu, že sme sa mohli stretnúť, vďaka patrí pani Biľčákovej a mládežníkom z Bardejova, ktorí nám pomáhali a tiež otcom duchovným, ktorý na nás nezaбудli a strávili s nami nádherný deň. Spasi Hospodi!

Valika

tak skončili všetci pri ohnisku. Pretože sme časom vyhladli, špekáčky nemali šancu. Navštívil nás aj otec Nikulin s budúcimi mládežníkmi z Kurova. Ani občasný dáždik nás neodradil od zábavy a čakať na slniečko sme si spríjemnili hrami a spevom. Keď prestalo pršať, znovu prišiel na rad futbal, kde družstvo pod vedením otca Nikulina porazilo domácich. A potom hurá na živanku a koláčiky, zaslúžený odmenu pre víťazov aj porazených. A nakoniec už len pokračovanie mod-

Medzinárodný deň detí v Krajnom Čiernom

Dňa 1. júna 2008 sa uskutočnili oslavy Medzinárodného dňa detí v Krajnom Čiernom v spolupráci so správcom farnosti prot. Mgr. Miroslavom Babejom a pani starostkou Zamborskou. Finančne akciu podporili veriaci PCO Krajné Čierne a PCO Vagríneec. Oslavy sa začali o 10.00 hod. svätou liturgiou v chráme svä-

dý odchádzal s hrejivým pocitom, že pre svoje deti urobil niečo dobré.

*Duchovný
správca PCO Vag-
rinec a PCO Krajné
Čierne protorej
Mgr. Miroslav Babej*

Deň detí v Prešove

tého Vasiľa Veľkého v Krajnom Čiernom. Spoločne sme sa tu pomodlili za zdravie a hojnosť Božej milosti pre naše ratolesti. Oslavy pokračovali o 15. 00 hod. privítaním detí, rodičov

aj starých rodičov z Krajného Čierneho, Vagrinca a Ladomirovej. Tí väčší prišli povzbudiť menších.

Pre deti boli pripravené rôzne hry a kvízy s otázkami z náboženstva, do ktorých sa deti s radosťou zapájali. Každý bol odmenený nejakou cenou a sladkou odmenou. Vyvrcholením bolo spoločné opekanie. Na záver sa otec duchovný Miroslav Babej podakoval starostke obce pani Zamborskej a aj všetkých účastníkom osláv. Každý

Keď sa povie 1.jún, každý z nás, malý či veľký, spája tento dátum s deťmi. Deň detí, alebo MDD, ako toľto sviatku všetkých detí hovoríme, sme oslávili už o deň skôr, 31. mája, v priestoroch Pravoslávnej bohosloveckej fakulty v Prešove.

Ráno si mládežníci prívstali a s úsmevom na perách sa ponáhľali dokončiť posledné úpravy na stanovištiach, ktoré už čakali iba na našich hlavných aktérov, naše detičky. Tie k nám merali cestu z rôznych kútov východného Slovenska (Medzilaborce, Inovce...). Hnala ich chuť zabaviť sa, spoznať sa, zasúťažiť si...

My, väčší mládežníci, sme si roz-

na dvor, kde sme sa pustili do zdolávaní úloh. Víťali nás stanovištia so záhadnými názvami, ako Pavučina, Ceruzka vo fľaši, Cukrík na šnúrke, Logický kútik, Skákanie, Lov jablák vo vreci a veľa, veľa ďalších. Chlapci si mohli zahrať aj futbal.

Získali sme aj veľa poznatkov o ikonách či význame pálenia sviečok v chrámoch, za čo ďakujeme otcovi diakonovi Jankovi Husárovi.

delili „oslávencov“ do skupín. Každá skupina mala svoju charakteristickú farbu. Po rozdelení detičiek sme sa odobrali do Katedrálneho chrámu svätého Alexandra Nevského v Prešove, kde sme spolu s otcom duchovným Vladimírom Gerkom odslúžili moleben.

Potom sme sa odobrali

Všetci účastníci sme sa zhodli na tom, že tohtoročný Deň detí bol plný zábavy, pohody, šibalstva....Bodíky, ktoré deti na stano-
vištiach získali, si potom menili za
odmeny – krížiky, ikonky, tenké
brožúrky či sladké ceny. Nikto
neostal porazený, všetci sme boli
vítazmi. Odmenou pre nás, mlá-
dežníkov, bola radosť v detských
očiach či úsmev na ich tvári.

Veľké ďakujem patrí Nášmu
Hospodinovi, Ktorý dovolil, aby
sme sa stretli, zabavili a spolu
s detičkami prežili jeden deň, or-
ganizátorom a tetám kuchárkam zo
„seminárnej kuchyne“ za chutný
guláš.

Pripravila Mirka Štefančíková

Sošestvijs Svätého Ducha prežitý na Ukrajine

V dňoch od 14. do 18. júna 2008 sme boli na zájazde v Počajevskom a iných monastiéroch Ukrajiny. Naša púť sa začala už v sobotu skoro ráno na parkovisku v Košiciach, kde sme sa tí, ktorí sme sa už poznali vyobúbali, a tí, ktorí sme sa nepoznali, sme sa zoznámili. V našich srdiečkach zavládlo vzrušenie z očakávaného. Cesta bola dlhá, ale krásna, pretože sme sa za ten čas porozprávali a ešte viac sa navzájom spoznali. Vtedy som zistila, s akými zlatými človečikmi cestujem. Cestou sme navštívili aj chrám v Užhorode, kde nám otec duchovný, ktorý je sám architektom tohto chrámu, aj keď architektúru nikdy neštudoval, povedal nádherné povzbudivé slová. Keď sme ku sklonku dňa uvideli počajevské zlaté „kopulky“ na chrámoch, naše dušičky sa zaradovali a asi každý z nás pocítil Božiu blahodať, ktorá na tomto mieste prebýva. Rýchlo sme sa ubytovali, aby sme ešte stihli nádherné večerné bohoslužby, ktoré už boli venované Sošestvijsu Svätého Ducha. Verím, že nie jednému z nás vypadla slzička od dotatia, že my, hriešni, môžeme byť práve natentosviatok natakotom svätom mieste. Ráno nás zobúdžali monastierske zvončeky, ktoré nás volali do chrámu. Na sviatok prišlo do Počajevskej lavry množstvo ľudí, ktorí sa s vierou obracali spolu s nami na Boha, na Presvätú

Bohorodicu i na sviatych Jova a Amfilochija Počajevských. Dlho mi budú znieť v ušiach tie prekrásne monastierske spevy. Veľkou radosťou a blahodaťou sa zaplnili naše srdiečka, aj keď sme sa mohli priložiť k Počajevskej ikone Presvätej Bohorodicy, k jej stope a k moščam Svätého Jova a Amfilochija Počajevských. Počas nášho pobytu sme navštívili aj Počajevský Skýt Svätého Ducha, kde sme mali možnosť prikloniť sa k svätým moščam kyjevo-pečerských svätých, k moščiam svätého Serafíma Sarovského, mohli sme vidieť plačúcu ikonu a na vlastných pleciah pocítiť váhu kríža svätého Nikitu Stolpnika; tu sme prežili aj ich monastiersky prázdnik. Veľmi na nás zapôsobil aj návšteva monastierskeho cintorína v Počajeve, ženského monastiera v Kremenci, kde majú mošči sv. Pantelejmona a čudotvornú ikonu Presvätej Bohorodicy a tiež Skýtu svätej pravednej Anny, kde sme mali možnosť okúpať sa v prameni svätej Anny. Voda v tomto prameni nikdy nepresahuje 10 stupňov a chodí sa tu modliť množstvo žien, ktoré z rôznych dôvodov nemôžu mať deti a po okúpaní sa v tomto prameni na nich Boh prejavuje Svoju milosť a požehná im, aby mohli byť matkami. Aké sú moje pocity z týchto zážitkov, je len veľmi ťažké opísať, ale viem, že na tieto miesta sa túžim vracieť znova a znova. Myslím, že nikomu z nás sa nechcelo ísť domov. A keď prišiel deň odchodu,

naraz nás na-
padla otázka:
„Tak skoro?“
Cesta domov
bola zvláštna,
v srdciach
a v dušič-
kách vládli
zvláštne po-
city z preži-
tého. Mod-
lili sme sa,
spievali ná-
boženské i
ľudové pies-
ne a tešili
sa, že mô-

žeme byť ešte pár
hodín všetci spolu. Veru, ťažko sme
sa lúčili, keď sme prišli domov. Ale
prísľub, že sa ešte stretneme, zmierňo-
val náš smútok. Za to všetko ďakujem
hlavne Bohu, Presvätej Bohorodič-

ke, všetkým svätým a tiež našim
mládežníkom, ktorí sa postarali o to,
že sme niečo také vôbec mohli prežiť.
Bolo to naozaj Bohom požehnané
„puteštvije“. Slava Tebi, Bože!

*Dňa 18. mája 2008 v Pravoslávnom chráme
svätých apoštolov Petra a Pavla v Ubli bola nad
otcom diakonom Jozefom Balberčákom vyko-
naná chirotonia (vysviacka) na kňaza. K tejto
významnej udalosti a do celého života, želáme
otcovi Jozefovi veľa zdravia, Božej blahodäte,
trpezlivosti a síl, aby mohol svedomito a horlivo
pracovať na vinici Christovej.*

Na mnohaja i blahaja lita!

Mládežníci z BPM

Bratstvo Pravoslávnej mládeže, skupina Stropkov,

Vás pozýva na

18. púť zo Stropkova do Ladomirovej

Začíname...

7.00 hod. Svätá Liturgia v chráme svätého Cyrila a Metoda v Stropkove

9.15 hod. Moleben za púteštevujúcich (putujúcich), spoločné foto a začiatok pešej púte

17.00 hod. program chrámového sviatku v Ladomirovej

Pre bližšie informácie volajte 0904 120 491

Pripravované akcie BPM na leto 2008

13. – 19.7. Týždenný pobyt v komárňanskom monastiery, skupina Bratstva z Humenného.

14. – 18.7. Detský tábor na Zemplínskej Šírave, skupina Bratstva zo Sloviniek.

4. – 9.8. Detský tábor v Uliči, skupina Bratstva z Humenného a Sniny.

13. – 15.8. Trojdňové duchovno –športové podujatie pre mládež nad 14 rokov v Kamenici.

18. – 19.8. Púť do Ulič-Krivého na hrob Ignatija Čokinu na sviatok Preobrazenia Hospoda.

29. – 31. 8. Púť zo Sabinova do Lutiny, skupina Bratstva Sabinov.

13. – 14. Púť zo Stropkova do Ladomírovej.